71STE JAARGANG No. 9040 DONDERDAG 3 JUNI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

„OP VASTE BODEM MET DE AUTONOMIE"

R.T.C. sloot heden met plechtige slotzitting

Drees: moeizaam overleg doch tijd en bezinning waren nodig

's-Gravenhage. — De vergaderzaal van de Eerste Kamer was van aanzien veranderd voor de plechtige slotzitting van de R.T.C. Op de banken der Senatoren hadden de delegatie-leden plaats genomen. De ministerstafel was weggezet en in het midden van de zaal waren zetels opgesteld voor 90 genodigden: ministers met hun dames, leden van de Raad van State, Eerste en Tweede Kamerleden en vele anderen. Op de voorzittersestrade hadden plaats genomen de ministers Drees en Kernkamp, de heren Da Costa Gomez en Pos en de secretaris-generaal van de R.T.C., mr Th. van der Peyl.

Na een kort openingswoord van dr Drees deed de heer Van der Peyl voorlezing van de in het ontwerp-Statuut en de toelichting aangebrachte wijzigingen. De conferentie-voorzitter gaf daarna achtereenvolgens het woord aan de voorzitter van de Nederlandse delegatie, prof. Kernkamp, na wie mr Pos sprak en tenslotte de voorzitter van de Antilliaanse delegatie, de heer Da Costa Gomez. Hierna kwamen de woordvoerders der minderheden aan het woord. Tenslotte sprak premier Drees een slotwoord uit.

In zijn rede zeide minister Kernkamp het volgende:

„Nu de behandeling van het ontwerp-Statuut in de conferentie tot een goed einde is gebracht, gevoelt de Nederlandse delegatie geen behoefte zich in wijdlopige nabetrachtingen te begeven omtrent de historie van het gevoerde overleg en de aard van het tot stand gebrachte resultaat. De historie is algemeen bekend en in deze dagen nog weer telkens publiekelijk vermeld.

Van het ontwerp-Statuut, dat wij aanstonds aan onze regeringen zullen voorleggen, kan zonder overdrijving worden gezegd, dat het een aanvaardbaar stuk is, waarin op bevredigende wijze tot uitdrukking is gebracht op welke manier de drie landen de samenwerking in het Koninkrijk voor de toekomst zien. Wij hebben gezamenlijk getracht dit zo duidelijk mogelijk te formuleren en zijn daarin, indien ik mij niet vergis, over het algemeen zeer wel geslaagd. De aard van het Statuut spreekt uit indeling en inhoud van dat staatsstuk zelf en is in het algemeen gedeelte van de toelichting daarop helder uiteengezet. Kort samengevat gaat het om de vaststelling der Koninkrijksaangelegenheden en de behartiging daarvan. Voorts legt het een basis voor onderlinge bijstand, overleg en samenwerking. Tenslotte verankert het de reeds in de Interimregelingen vastgestelde autonomie.

Voor de behartiging der Koninkrijksaangelegenheden is een regeling getroffen, die alleszins bruikbaar lijkt. Daarbij kan worden voortgebouwd op de reeds verkregen, voldoening gevende ervaring met het overleg in de ministerraad. Een winst is, dat waar mogelijk de Landsorganen bij de behartiging ervan worden ingeschakeld en dat de belangen van het Koninkrijk mede een voorwerp van zorg zijn voor de landen. Dit kan niet anders dan de eenheid van het Koninkrijk ten goede komen. In zaken, die de landen zelfstandig behartigen, kan de samenwerking worden geïntensiveerd en op veel breder terrein worden betrokken. Ik denk hierbij aan de gunstige ervaringen, opgedaan in coördinatiecolleges voor goederen en het betalingsverkeer tussen de landen.

Van de onderlinge hulp en bijstand kan men concreet nog weinig zeggen, behalve dan dat hieruit om te oogsten een ruim veld van mogelijkheden ligt, dat voor de onderlinge banken der Rijksdelen nog veel betere, ja de allerbeste perspectieven biedt. Ook hier taat het intussen over een onzekere toekomst. Op vaste bodem zijn wij met de autonomie. Hier is ervaring. Onnodie erover uit te wijden, dat ze niet synoniem is met onafhankelijkheid. Het Statuut verankert de zelfstandigheid van Suriname en de Nederlandse Antillen binnen het verband van het Koninkrijk.

Dr. W. Drees

In beginsel thans ook wat de eigen staatsinrichting betreft, die niet langer bij de wet wordt geregeld. Voorzeker een kernbepaling in het ontwerp-Statuut is dan ook, dat elk der landen zorg draagt voor de verwezenlijking van de fundamentele menselijke rechten en vrijheden, de rechtszekerheid en deugdelijkheid van het bestuur. Het zijn dus de Landsregeringen, die daarvoor allereerst en in volle omvang verantwoordelijk zijn, al brengt het samengaan binnen één Koninkrijk mede, dat het waarborgen van deze hoge goederen gemeenschappelijk geschiedt en dus Koninkrijkszaak is. De andere landsorganen kunnen de Landsregeringen bij haar taak ten hoogste de behulpzame hand bieden. Het moet dan ook niet tot misverstand leiden, dat via het ontwerp-Statuut in de Landsregeling ook de procureur-generaal, een landsdienaar, uiteraard op zijn terrein, omdat dit nu eenmaal uit zijn functie voortvloeit, een taak van waken voor de rechtszekerheid en het behoud van de rechtsstaat wordt toegedacht. Daarmede wordt niets afgedaan aan de bevoegdheden en praedominerende verantwoordelijkheid der Landsregeringen.

Het stemt ovrigens tot voldoening, dat de moeilijkheden, die zich met betrekking tot de positie van genoemde functionaris hebben voorgedaan, thans bevredigend zijn opgelost.

Het kenmerkende dezer regeling in het ontwerp-statuut is wel het gelijktrekken der posities van beide functionarissen in de Overzeese Rijksdelen, terwijl overigens de desbetreffende bepaling noch tot wijziging van hun posities verplicht, noch ook wijziging daarvan uitsluit. Daarnaast is tot uitdrukking gebracht, dat het Koninkrijk een direct belang heeft bij de organisatie met betrekking tot de inlichtingen- en vreemdelingendienst".

Het ontwerp-Statuut is uiteraard een compromis. Een compromis, niet alleen van de standpunten van de drie delegaties, welke de onderscheidene landen vertegenwoordigen, doch eveneens een compromis van uiteenlopende inzichten in iedere delegatie afzonderlijk.

Het karakter van een compromis sluit in, dat niet ieder, die zijn stem daaraan geeft, door de inhoud geheel is bevredigd, doch dat hij het resultaat aanvaardt als hetgeen in de gegeven omstandigheden bereikbaar is. Van deze opvatting uitgaande, mag worden vertrouwd, dat het resultaat door de Nederlandse wetgever wordt aanvaard, met de door de Grondwet voorgeschreven meerderheid van tenminste 2/3 der uitgebrachte stemmen in elk der Kamers.

Het zij mij thans vergund een blik te slaan in de meer nabije toekomst. De taak van de Nederlandse delegatie als zodanig moge bij de sluiting dezer conferentie beëindigd zijn, de leden daarvan, hetzij zij deel uitmaken van de Nederlandse ministerraad, hetzij van een der Kamers van de Staten-Generaal, hebben nog een taak ten aanzien van de aanvaarding van het Statuut bij de wet. De delegatie vertrouwt, dat het wetsontwerp met voortvarendheid kan worden ingediend en behandeld, opdat de bevestiging door Hare Majesteit de Koningin en de plechtige afkondiging binnen niet te lange tijd kan plaats hebben.

Het zou de Nederlandse delegatie aangenaam geweest zijn, indien zij algemene instemming in beide Kamers mocht verwachten. Gelijk uit een door een der leden van de delegatie afgelegde verklaring is gebleken, bestaat daaromtrent echter geen zekerheid.

Mochten onverhoopt verschillende leden van de Kamers op de in genoemde verklaring aangegeven gronden zich verplicht achten hun stem aan het ontwerp-Statuut te onthouden, dan is het toch wel van betekenis te constateren, dat het betrokken lid uitsluitend ten aanzien van één artikel verklaard heeft overwegend bezwaar te hebben.

De Nederlandse delegatie heeft er begrip voor, dat de regering niet bij machte is aan te geven, wanneer de behandeling van het wetsontwerp zal kunnen zijn beëindigd. Zij doet gaarne een beroep op alle daarbij betrokken instanties te willen medewerken aan een vlot verloop van de behandeling.

De Nederlandse delegatie geeft aan de Surinaamse en Antilliaanse delegaties de verzekering, dat zij ernstig heeft getracht de onder haar levende verlangens en inzichten te begrijpen en daaraan zo enigszins mogelijk tegemoet te komen. Het mag wel als vaststaand worden aangenomen, dat ook na deze conferentie een formeel en informeel levend contact tussen de Rijksdelen zal worden onderhouden, niet alleen het horen maar het overleg plegen is als een noodzakelijke vorm van samenwerken reeds practisch aanvaard. De Nederlandse delegatie spreekt de wens uit, dat dit moge geschieden met groeiende onderlinge waardering en tot bevredigende uitkomsten moge leiden", aldus minister Kernkamp, voorzitter van de Nederlandse R.T.C.-delegatie.

(Vervolg op pagina 5)

LAATSTE NIEUWS

Over terugkomst Antillianen nog niets bekend

's-Gravenhage. — De leden van de Antilliaanse delegatie zullen op uitnodiging van de BPM Dinsdag as. een bezoek brengen aan het olieveld van deze maatschappij te Schoonebeek in Drenthe. Over hun vertrek is nog niets vastgesteld.

Hedenmorgen hielden de heren Da Costa Gomez en Pos een redevoering voor de televisie te Hilversum.

Recht tot het Hart

— Wie een moment woede kan onderdrukken, voorkomt vaak een gehele dag verdriet.

Proefneming beeindigd

K.L.M. gaat eenmaal vliegen op Bovenwinden

Willemstad. — Zoals bekend heeft de KLM getracht de verbindingen tussen de Nederlandse Antillen te verstevigen door een tweede wekelijkse proefdienst in te leggen op de dienst Curaçao — St. Maarten voor de tijd van drie maanden.

Thans deelt de KLM ons mede dat in deze vastgestelde proefperiode gebleken is, dat deze tweede verbinding onder de huidige omstandigheden geen levensvatbaarheid bevat. De resultaten die gedurende de proefperiode behaald werden, waren dat het totaal volume aan vervoer tussen Curaçao en St. Maarten, dat met een machine per week volledig bediend kan worden zich uitspreidde over beide machines, echter zonder dat door deze verbeterde verbinding nieuw vervoer kon worden aangetrokken.

Verder deelt de KLM nog mede dat zij gaarne bereid is dit object nogmaals in studie te nemen, indien de omstandigheden zich zodanig wijzigen, dat nieuwe verwachtingen ontstaan voor een verhoogd vervoerspotentieel.

Pos had aanrijding

'**s-Gravenhage. — Mr R. H. Pos** had gistermiddag een auto-ongeval, dat gelukkig afliep. Zijn auto werd aangereden door een verkeerd rijdende andere auto, die daarna een salto maakte. De ravage aan beide wagens is groot. De heer Pos was op weg naar de bijeenkomst, waar hij en de heren Da Costa Gomez en Kernkamp ongeveer 40 binnen- en buitenlandse journalisten te woord stond en gedurende anderhalf uur vragen beantwoordden. Deze bijeenkomst was bedoeld voor nabeschouwingen in de pers na de slotbijeenkomst van de R.T.C. morgen. Zij was niet bedoeld als persconferentie, zoals Reuter het abusievelijk opvatte, doch voor het verkrijgen van inlichtingen uit de eerste hand over de R.T.C.

Naar Parijs...!

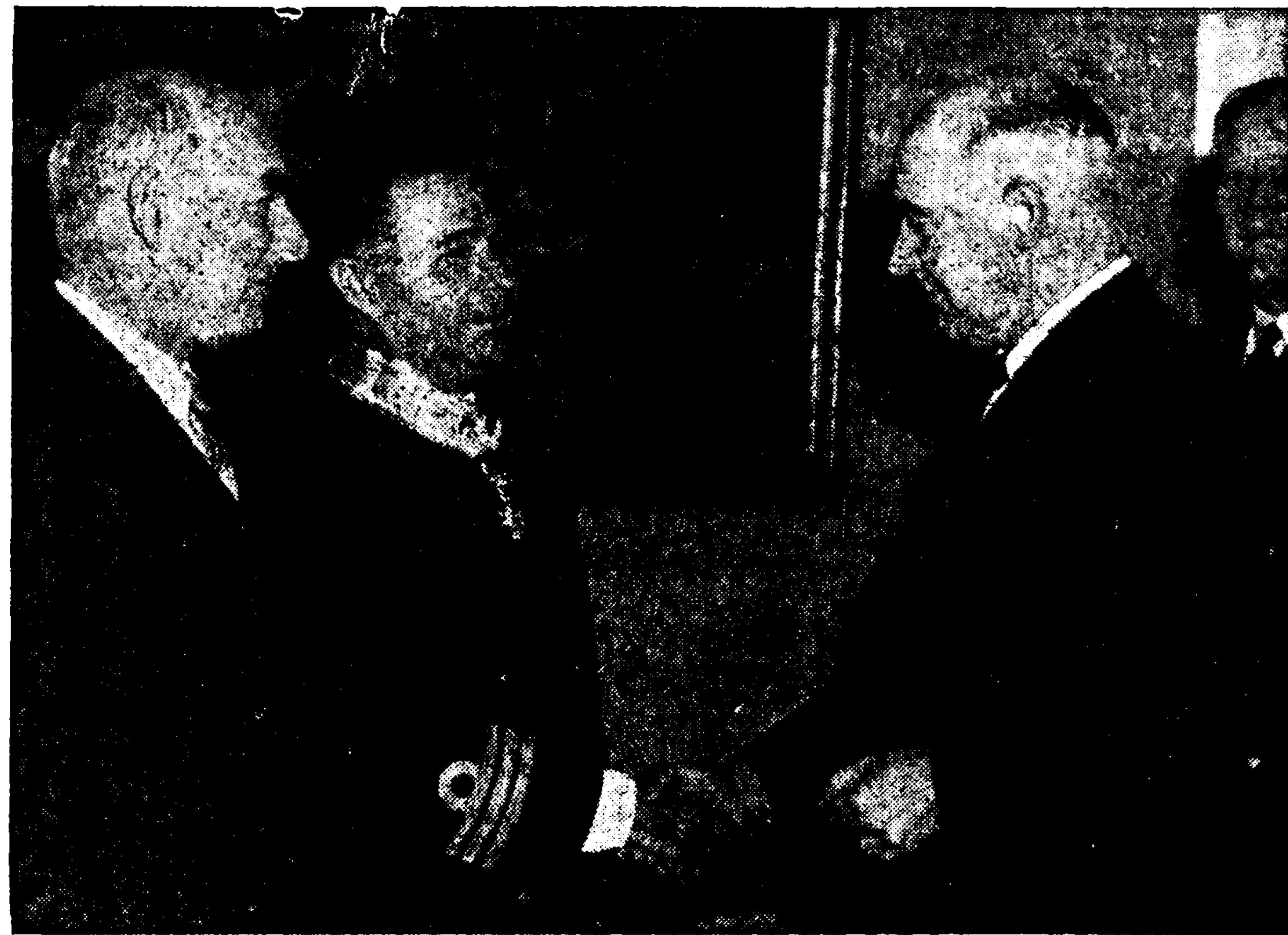
Willemstad. — Naar wij vernemen zullen de meeste RTC-delegatie-leden ter RTC, die zoals bekend, vandaag tot een definitief einde is gekomen, nog een week in Parijs vertoeven. Wat het doel van deze excursie naar „La Ville Lumière" is, is voorhands niet bekend. Boze tongen willen beweren, dat de meeste RTC-leden teleurgesteld waren, dat de RTC al zó vlug is afgelopen; men wenst gaarne nog wat langer in Nederland te kunnen vertoeven. Het Bezoek aan Parijs, waar geen Antilliaanse problemen ter oplossing behoeven te worden bestudeerd, dient dan zuiver gezien te worden als een "potverteren".

En dit terwijl hier stapels en stapels werk onafgemaakt liggen te beschimmelen.

Na 10 Juni a.s. zullen deze leden naar Curaçao terugkeren.

Ged. Kroon voert hotelbesprekingen in New York

Willemstad. — Gedeputeerde C. D. Kroon zal in de loop van de volgende week naar New York vertrekken voor het voeren van besprekingen. Naar wij vernemen houden deze besprekingen verband met de hotelplannen, waarvoor Amerikaanse belangstelling bestaat. De heer Kroon zal terzake contact opnemen met de Intercontinental Hotel Corp.

De Staatssecretaris van Marine, vice-admiraal H.C.W. Moorman, die enkele jaren geleden ook de Nederlandse Antillen met zijn bezoek vereerde, heeft op het Ministerie van Marine te den Haag de versierselen, behorende bij het Commandeurschap in de Orde van de Oranje Nassau, aan kapitein ter zee Oscar Ghersi Gomez, Commandant van de Venezolaanse zeestrijdkrachten, die een bezoek bracht aan Nederland, overhandigd. Links de gezant van Venezuela Z. Exc. J.A. de la Rosa.

Pers-bijeenkomst met delegatie-voorzitters

Gomez (zijdelings tot N.Y. Times-corr.) „Onafhankelijkheid zou ons voor grote moeilijkheden stellen"

's-Gravenhage. — Op de gisteren gehouden bijeenkomst waarop de drie delegatievoorzitters vragen van ongeveer 40 binnen- en buitenlandse journalisten hebben beantwoord, begon minister Kernkamp met het releveren van de voorgeschiedenis van de RTC, waarbij hij er o.a. op wees dat Suriname en de Antillen wel steeds autonomie hebben gevraagd maar geen onafhankelijkheid. Wel vroegen zij „self gouvernment", waarop het Handvest van de Verenigde Naties voor de meer ontwikkelde gebieden aandrong.

Op een vraag van de correspondent van de New York Times Shenker: „Welke houding zou de Nederlandse regering aannemen als de onafhankelijkheid gevraagd werd", antwoordde minister Kernkamp, dat daarom nooit is gevraagd, althans niet door Suriname en de Antillen en dat de Nederlandse regering daarmede alleen rekening heeft te houden. Toen Shenker echter op en concreet antwoord aandrong, antwoordde minister Kernkamp bits, dat een dergelijke vraag van de zijde van een journalist niet ter zake doende is en volkomen in de lucht hangt.

De heren da Costa Gomez en Pos zetten vervolgens uiteen dat reeds in 1946 aan Suriname en de Nederlandse Antillen is gevraagd door de Nederlandse regering of zij in het Koninkrijk wilden blijven of niet, dat Suriname en de Antillen daarop in volle vrijheid konden antwoorden en zich positief voor blijven in het Koninkrijk hebben verklaard, niet alleen thans doch ook is dat verklaard door alle voorgaande Surinaamse en Antilliaanse kabinetten.

Dr. da Costa Gomez zeide: Wij hebben aan algehele onafhankelijkheid geen behoefte, onze zelfstandigheid in het Koninkrijk is voor ons een waarborg voor een beter leven in de toekomst en dat verkrijgen wij niet door onafhanklijkheid, die ons voor grote moeilijkheden zou stellen. Onze positie in het Koninkrijk is thans met het statuut zeer aantrekkelijk en voor ons volk van onschatbare waarde op cultureel en economisch gebied; beter in elk geval dan een zelfstandigheid waarvan wij de gevolgen niet kunnen overzien.

Dr. Pos wees er op dat voor onafhankelijkheid werkelijk reëel is aan bepaalde voorwaarden moet worden voldaan. De omstandigheden kennende waarin Suriname verkeert en voorlopig zal blijven verkeren, kan het zich niet bezig houden met speculaties op de toekomst.

Minister Kernkamp had in zijn inleiding nog gezegd dat naar zijn gevoel een der belangrijkste punten in de loop der jaren is geweest de bijeenkomst te New York, waar de bekende vijf richtlijnen werden vastgesteld. Daar eerst is het fundament van wederzijds vertrouwen gelegd, dat sedertdien niet meer verloren is gegaan.

Hij zeide ten aanzien van de wensen van ARUBA dat de grondwet de door Aruba gewenste staatkundige verhouding niet toelaat en dat grondwetsherziening op dit punt niet is te verwachten.

Op een vraag over de positie van de procureur-generaal in de Nederlandse Antillen, zeide dr. da Costa Gomez dat door wat in enkele Nederlandse bladen de laatste tijd is geschreven, de indruk zou kunnen worden gevestigd dat de procureur-generaal als ambtenaar een bijzondere functie heeft, met name een beleidsfunctie.

Dit is onjuist. Het geleid wordt bepaald door de landsregering evenals in Nederland. In het statuut en de toelichting blijkt van een buitengewone functie van de procureur-generaal dan ook niets. Inderdaad was er door artikelen in een zeer klein deel van de Nederlandse pers in de Antilliaanse delegatie enige commotie ontstaan, die overigens niet veel om het lijf had, omdat gemeend werd dat men in Nederland van opinie was veranderd. Dit bleek echter volkomen onjuist en het grootste deel van de Nederlandse pers gaf blijk van een juist inzicht.

Prof. Kernkamp lichtte toe, dat wat vandaag door de Nederlandse delegatie zal worden verklaard, neerkomt op een rechtzetten van een misverstand in een deel van de Nederlandse pers. Overigens is het de gefundeerde overtuiging van de minister dat de wijze waarop deze enkele Nederlandse bladen over de kwestie procureur-generaal hebben geschreven niet het gevolg is geweest van een „mot d'ordre" — een aanwijzing van bepaalde zijde om aldus te schrijven.

Op een vraag inzake het verlangen van bepaalde zijde of bepaalde stromingen naar een dominionstatus, zoals tot uiting is gebracht door Surinamers in Nederland, antwoordde mr. Pos dat een dergelijke stroming op het ogenblik in Suriname in de grotere partijen zeker niet bestaat, en dat, als een paar lieden iets beweren, dit nog niet een „stroming" is.

Op een vraag ten aanzien van wat Lou Lichtveld op de Tiende Pan Amerikaanse conferentie in Caracas heeft gezegd over de dominionstatus zette dr. Pos uiteen dat Lichtveld daar de daminionstatus alleen heeft gebruikt als vergelijkend voorbeeld om aan buitenlanders de staatkundige positie van Suriname en de Nederlandse Antillen duidelijk te maken, hetgeen een verre van gemakkelijke taak is.

Lou Lichtveld heeft in Caracas ongeveer gezegd dat Suriname en de Antillen de dominionstatus hebben minus zaken als defensie en buitenlandse betrekkingen. Dr. Pos acht de vergelijking van Lichtveld volkomen juist en de conclusie, die wel gemaakt is dat de Surinaamse landsregering een dominion-status wenst, omdat zij de uiteenzettingen van Lichtveld niet heeft gecorrigeerd, is dan ook volkomen onjuist.

Op een vraag of Suriname en de Nederlandse Antillen thans ten aanzien van zelfbestuur een mindere positie hebben jegens Nederland dan Puerto Rico ten aanzien van de Verenigde Staten antwoordde mr. Pos dat dit een kwestie van smaak is, maar dat naar zijn mening in dit opzicht de positie van Suriname en de Antillen niet ongunstiger is dan van Puerto Rico.

Suriname en de Antillen hebben niet minder bevoegdheden dan Puerto Rico.

Urbina had verkeerde Gouverneur voor

„Zeg, dat ik gekomen ben om wraak te nemen tegen jullie!"

Eigenlijk motief van overval was verkrijgen van wapens

II

Urbina, zou de Hr. J. Sutherland, advocaat, opdracht gegeven hebben om de Gouverneur te zeggen: „Zeg, dat ik gekomen ben om wraak te nemen, omdat men mij op Aruba 'n paar dagen zonder eten gelaten en later geboeid naar hier gestuurd heeft." Best mogelijk dat Urbina dit gezegd heeft, maar dan heeft hij comedie staan spelen.

....

Hij had inderdaad gevangen gezeten op Aruba en daarna ook op Curaçao, in het zelfde Waterfort, dat hij nu met zoveel succes overvallen had. Hij zal op de dag van de overval zijn gevangenschap eerder gezegend dan gevloekt hebben, want aan zijn onvrijwillig verblijf in het fort, waar hij helemaal niet slecht behandeld is geworden, had hij zijn volledige kennis te danken van alles wat daar te zien en te halen was. Hij kende de gehele indeling van het fort van buiten en wist precies wat er achter iedere deur te vinden was. Zijn internering in Augustus 1928 had hij te danken aan een mislukte revolutiepoging die eindigde met een vlucht naar Aruba, waar hij in de gevangenis zijn eten betrok van een Arubaans restaurant. Voor een Venezolaan moet dat heel gewoon geweest zijn. Hij zal toch wel geweten hebben, hoe het in de gevangenissen van Venezuela zelf toeging in de tijd van Vicente Gomez? Nee, Urbina had niets te klagen gehad.

Alleen vond hij het natuurlijk onprettig om van zijn vrijheid beroofd te zijn en daarom had hij een persoonlijke rancune tegen de auteur van zijn inhechtenisneming, Gouverneur Brantjes. Hoe Urbina verder van Curaçao weggekomen en er later weer teruggekeerd is, weet ik niet.

Wel weet ik, dat hij blijkbaar niet op de hoogte was van het feit, dat Gouverneur Brantjes intussen had plaats gemaakt voor Gouverneur Fruytier, die nergens vanaf wist en ook niet weten kon, wat er in een geval als dit gedaan moest worden. Hij had n.l. geen militaire opleiding genoten. Urbina zag nu de kans van zijn leven om zijn vermeende vijand Brantjes de stuipen te bezorgen. Hij kende de Heer Brantjes niet van gezicht en meende dat hij deze Gouverneur nu op het paleis voor zich zag.

Het moet voor hem een waar genot zijn geweest de machteloze landvoogd gewapenderhand te kunnen dwingen tot een telefonisch bevel om het s.s. Maracaibo aanstonds te laten vertrekken en hem daarna mee te kunnen voeren als gijzelaar. Eenmaal aan boord van de „Maracaibo" kwam Urbina er pas achter, dat de Gouverneur niet de vermeende Brantjes was, maar de Heer Fruytier, die pas enkele maanden op het eiland aanwezig was. Urbina bood hem nu aanstonds de hut van de kapitein aan en liet hem met alle égards behandelen.

's Avonds om zeven uur was de „Maracaibo" met Gouverneur en kapitein Borren weer terug.

Het enige motief voor de overval was het verkrijgen van wapens en munitie voor revolutionaire doeleinden in Venezuela. Urbina heeft geen succes gehad. Zijn troepen werden beoosten La Vela de Coro aan land gezet, waar ze zich blijkbaar verenigen moesten met de troepen van generaal Gabaldon, die echter door de regeringstroepen omsingeld werden. Kort daarop werd ook Urbina zelf totaal verslagen. Hij zelf ontsnapte.

M. D. Latour O.P.

Zatopek verbetert wereldrecord op de 10.000 meter

Brussel. — Tijdens athletiekwedstrijden te Brussel verbeterde de Tsjech Zatopek het wereldrecord op de 10.000 meter. Hij maakte een tijd van 28 min. 54,2 seconden. Het officieel wereldrecord staat sinds 4 Augustus 1950 met 29 min. 2,6 seconden op Zatopeks naam, gemaakt te Turku. Op 1 November 1953 boekte Zatopek te Houstka reeds 29 min. 1,6 seconden. Zijn laatste prestatie was nog niet officieel als wereldrecord erkend.

Zatopek werd stormachtig door 2000 toeschouwers toegejuicht en lag na vier ronden dertig meter voor op zijn naaste concurrent de Belg De Paauw.

OP FUIK GEVONDEN

Vermiste vrouw overleden door uitputting

Willemstad. — Nadat de politie dagenlang aan het speuren is geweest naar de vermiste vrouw, Margareth Saunders, is zij gevonden door een visser op een plaats, waar men vermoedelijk nimmer gezocht zou hebben, namelijk op het terrein van Dr Maal, de plantage Fuik. Een visser, die gisterochtend op weg was naar de kust om te vissen, ontdekte het lijk van de 68-jarige vrouw op een afstand van ongeveer 400 meter van de kust. Zij lag dwars over een geitenpaadje met haar arm op de KLM-tas, die zij, zoals gemeld, bij zich had. Haar hoofd lag op haar arm, het lichaam gestrekt.

Waarschijnlijk is zij van uitputting, honger en dorst gestorven. Aan enig misdrijf wordt niet gedacht, op het lichaam van de vrouw waren geen sporen van geweldpleging te vinden. Het lichaam verkeerde reeds in staat van ontbinding en moet daar minstens een week gelegen hebben. Aldus valt te concluderen, dat zij op een of andere manier op de plantage verdwaald is en tenslotte van uitputting is omgekomen. Wat zij op plantage Fuik deed, zal wel onopgelost blijven.

Toen de visser omstreeks 9 uur gistermorgen het lichaam vond, is hij direct teruggelopen naar Montagne, waar hij de politie van de vondst op de hoogte stelde. De politie ging naar de aangewezen plaats. Per mobilofoon werd de recherche en andere instanties gewaarschuwd.

Weer is een hoofdstuk van het „recherche-journaal" tot een oplossing gebracht.

.....verdwaald?.....

Spatproblemen op het terrasje

Gisteravond heb ik voor een goed deel besteed met het zitten op een terrasje. En ik heb gepoogd aan niets te denken. Maar dat is mij niet gelukt. Aan niets denken is dan ook verschrikkelijk moeilijk; dat zal een ieder toegeven, die wel eens iets in die richting heeft ondernomen. Toen ik bemerkte, dat het aan niets denken niets uithaalde, ben ik begonnen met alleen te denken aan prettige dingen. En dat lukte wel. Want u heeft er geen idee van hoeveel prettigs er in het leven en op Curaçao wel is om aan te denken. Dat ben je om te beginnen zelf. Wat al voortreffelijke gedachten kun je niet om jezelf heenweven, gezeten op een terrasje in de lauwe passaat wind. Daar is vervolgens je medemens. Je vrouw of je man, je meisje of „een meisje" of zelfs je buurlieden op het terras. Als vanzelfsprekend vat je ze, in gedachten, in een gulden lijst. En terecht, want daar horen ze thuis. Gezeten op een terrasje, besef je dat pas echt.

Het terras-leven is het ware leven. Jammer dat ze er „Genève" of zelfs de spatproblemen van het Brionplein niet op uitvechten.

EHBO examens

Willemstad. — Van de 23 candidaten, die vorige maand E.H.B.O.-examen aflegden, slaagden de heren: K. Singer, J. Evers, H. Tramm, M. Maduro, F. Catharina, G. Ignacius, C. Calister, C. Antonia en S. Martina.

Voorts de dames: F. Virginia, E. Mariano, M. Willems, R. Petrona, T. Evarista, L. A. T. Antonia, S. Pieter, M. Paula en T. Paula.

Nieuwe leden meldden zich aan om het Rode Kruis-werk te verlichten en wel: T. Nebrus, P. Laker, M. Maduro, H. Tramm, E. Mariano, R. Martina, F. Martina, A. Tuur, R. Garcia, C. Calister, C. Antonia, F. Martina, R. Bitocina, J. T. de Man en J. A. J. Verschoor.

Journaal van de Mobiele Brigade

Willemstad. — De Mobiele Brigade behandelde gisteren geen bijzondere dingen.

Wel verleende zij assistentie op Fuik, waar de vermiste vrouw gevonden werd, verder werd een lichte aanrijding behandeld, de M.B. verleende drie maal assistentie en verbaliseerde 11 personen. Drie „overtreders" werden gewaarschuwd.

Olie-jubilea

Willemstad. — In deze maand hebben wij weer een groot aantal jubilerende oliemensen. Aan allen een hartelijk „pabien". Het zijn de heren: L. L. Koeiman (35 jr); P. O. Isabella, J. E. Petronia, J. A. Valdeblanquez, F. M. Joseph, A. Bouwens, G. A. Thomasita, M. E. Chatlein en H. L. Chocolaad (30 jr).

R. R. Petronilia, L. V. Maduro, M. C. Antonia, J. A. van Putten, G. F. Hodge, C. L. Horsford, P. J. Scoop, H. G. Lo Sioe Fon, J. W. Behr, J. F. J. Dap, J. L. Quinland, E. H. Roach, R. E. Nieveld, I. Groenenberg, D. D. A. Concincion en A. E. Isselt (allen 25 jr).

UITBREIDING RAAD VAN TOEZICHT

Willemstad. — Reeds geruime tijd heeft zich de behoefte doen gevoelen om de Raad van Toezicht en Advies uit te breiden, o.a. met nog een lid voor Aruba. Binnenkort zal de Staten een voorstel bereiken tot wijziging van de „Landsloterijverordening 1949", welke deze uitbreiding mogelijk zal maken. Het aangevraagde crediet houdt reeds rekening met deze uitbreiding.

Boca in autonomie-stemming

Boca San Michiel. — Aan de vooravond van de sluitingsvergadering van de RTC in Den Haag, waarbij aan de Nederlandse Antillen haar definitieve autonome status binnen het nieuwe Verenigd Koninkrijk der Nederland wordt gegeven, hield een van de Curaçaose Partijen, die een groot aandeel heeft gehad in het verkrijgen van deze autonomie, een grootse openbare vergadering in het vissersdorpje Boca San Michiel.

Onder daverend en aanhoudend applaus van de talrijke aanwezigen werd een telegram voorgelezen aan de voorzitter van de RTC (minister-president W. Drees), waarin de KVP „dankbaar de autonomie aanvaardt en belooft on kreukbare trouw tot grootheid van Koninkrijk en Rijksdelen".

Afschriften van het telegram werden verbonden aan mr I. C. Debrot in Den Haag en de heer E. J. Morkos, voorzitter van de KVP, die zich momenteel op Bonaire bevindt op een dienstreis

Kleine vangst

Willemstad. — De Verkeerspolitie had gisteren een zeer kleine vangst, slechts een lichte aanrijding.

„Esso" komt tennissen

Willemstad. — Met Pinksteren brengt de Esso Tennis Club een bezoek aan de C.S.C. Dit is de vierde ontmoeting tussen de beide clubs die beurtelings op Curaçao en Aruba gehouden wordt. De eerste drie wedstrijden won de C.S.C. Zal zij in de vierde ontmoeting ook als winnaar

Dit is helemaal nog niet zeker, uit het strijdperk treden?

want de E. T. C. is aanmerkelijk versterkt door de heren Burks-Bauwmann. Dit team won van de tennisclub Asiento tijdens het Paas-tournooi met 8—1 Speciale vermelding dient de wedstrijd Burks-Gerhang die op Zondagmiddag a.s. wordt gehouden.

12½% dividend

Willemstad. — Naar wij vernemen is het niet onwaarschijnlijk, dat de Curaçaose Handel Maatschappij dit jaar een dividend zal uitkeren van 12 1/2 procent en wel 10 procent aandelen en 2 1/2 procent in contant.

Het weer

Max. temp. 30.4 C (86.8 F) Min 24.4 C (76.0 F) Gem. 28.0 C (82.4 F).

Max. wind 23, Min. 13, Gem. knopen. Vochtigheid 73%. Neerslag geen Helder 1, Licht bew. 5, Bewolkt 15, Zw. bew. 3 uren.

Critiek op de leiding

Willemstad. — De basketball wedstrijden die CDL in de Antillen gespeeld hebben, trekken uiteraard ook belangstelling in Suriname. Er is bijkans geen blad, of het heeft eigen beschouwingen over de prestaties der CLD-mannen. Over de leiding, de referees, is men blijkens de krantenverslagen weinig te spreken. Want in „Suriname" werdt o.m. gezegd:

„De leiding zorgde uiteraard weer voor de hier blijkbaar onontbeerlijke ergernis. Vooral de heer Römer, in samenwerking met Hernandez, bleek de „nieuwste" spelregels zomaar uit zijn mouwen te kunnen schudden. Wij willen niet onaangenaam zijn, maar basketballen onder dergelijke leiding als hier meegemaakt is meer een kwelling dan een afleiding. Meer nog wanneer de „regels" op de gastploeg worden toegepast. C.L.D. heeft zich echter keurig gedragen", aldus dit blad.

Te veel Schipbrug-service

Willemstad. — Wij zijn gek op onze Schipbrug. Wanneer wij even klein kwartiertje kunnen missen, staan wij er altijd naar te kijken, naar het open- en dichtzwaaien, (terwijl onze auto in de file staat). En wij beseffen, dat hoe meer onze brug openzwaait, des te meer welvaart ons eiland komt „binnenvaren". Maar wat gisteren omstreeks kwart voor twee gebeurde, was toch wel te veel service. Voor een enkel barkje werd het verkeer aan beide zijden, Otrabanda en Punda voor minstens tien minuten volledig stilgelegd en moesten vele wandelaars met de bekende veerbootjes overvaren. Wij houden niet van onnodige critiek, maar was het nu werkelijk wel nodig, dat de Schipbrug moest opendraaien voor één enkel zeilscheepje? Vele andere barkjes liggen soms lange tijd aan Punda-zijde te wachten tot een van de grotere broeders binnenvaart, om dan met bekwame spoed ook binnen de baai te komen. Wanneer men bedoeld scheepje had laten wachten had het later gelijk met een van de tankers of vrachtschepen kunnen binnenvaren. Om hier speciaal de brug voor te openen lijkt ons een beetje te veel gevergd van het „brugpasserend" publiek.

Wij weten, dat het nodig is dat de brug openzwaait, doch laat men dit met gepast overleg doen.

Eilandraad gaat vergaderen

Willemstad. — Morgenavond 20 uur zal de Eilandsraad van Curaçao in openbare vergadering bijeenkomen. Het belooft een routine-vergadering te worden met een groot aantal hamerstukken. Tijdens de vergadering zal de heer Beaujon als lid van de Raad worden geïnstalleerd in de vacature Petzoldt.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 10 in, 5 uit. Tankschepen 7 in, 8 uit. Zeilschepen 3 in, 12 uit. Passagiers landend 9, vertrokken 78 doorgaand 521.

Hato: Vliegtuigen 11 in, 13 uit. Passagiers landend 71, vertrokken 70 doorgaand 86.

„Port Victor" van Kanaalzone naar Engeland, „Franca C" van La Guaira naar Fort de France „Hydra" van La Guaira, „Agamenon" van New Orleans, „Italsale" van Las Piedras naar Santos, „Trujillo" van Pto. Cabello naar La Guaira, „Astoria van La Guaira naar Cristobal.

Ten behoeve van het verkeer

Bestuur wil Mantacia-gronden kopen

Willemstad. — Ten behoeve van de aanleg van de verbindingsweg Plein Rust en Burgh naar Damacor en de aanleg van een weg uitkomende loodrecht op bedoelde verbindingsweg, dient de beschikking te worden verkregen van twee stukken grond gezamenlijk groot ongeveer 2100 m2, deeluitmakende van het terrein genaamd "Matancia" in het 2de district van Curaçao.

De eigenaren van het terrein „Matancia" hebben een verkavelingsplan van deze gronden opgemaakt, welk plan intussen werd goedgekeurd. De in dit verkavelingsplan geprojecteerde wegen ter breedte van 10 meter zullen, zoals gebruikelijk, door de eigenaren worden verhard en daarna voor het bedrag van ƒ 1,— aan het Eilandgebied worden overgedragen. Aangezien echter bedoelde wegen naar verwachting een zeer druk verkeer zullen hebben te verwerken, komt het Bestuurscollege noodzakelijk voor dat deze wegen breder dan 10 meter worden gemaakt en wel de verbindingsweg 16 meter en de andere weg 12 meter breed.

De eigenaren zijn bereid de meerdere grond groot ongeveer 2400 m2 benodigd voor de aanleg van bedoelde wegen voor een bedrag van ƒ 7200, aan het Eilandgebied in eigendom over te dragen.

Het B.C. geeft de Raad in overweging tot aankoop van de onderwerpelijke stukken grond te besluiten.

Mevr. de Lannoy legt raadsfunctie neer

Willemstad. — Naar wij vernemen zal mevr. A. A. de Lannoy—Willems haar zetel in de Eilandsraad ter beschikking stellen. Desgevraagd deelde mevr. De Lannoy, die sedert het optreden van de Eilandsraad in onze staatkundige samenstelling een actief Raadslid geweest is, mede, dat zij door drukke ambtelijke werkzaamheden tot deze stap werd gedwongen.

Wij betreuren het heengaan van de sympathieke mevr. De Lannoy ten zeerste. Door haar vertrek wordt het aantal vrouwelijke leden in de Eilandsraad teruggebracht tot één lid, nl. mevr. v.d. Linde—Helmeyer.

Showroom P. Royal in trek

Willemstad. — Het was vast en zeker niet de eerste klant, die de nieuwe zaak van Palais Royal binnen kwam gistermorgen, kort na de opening. Maar het was wel de eerste, die direct de aankoop bekrachtigde. Het was A. B. R. St. Helen, wonende op Cher Asile 236, die omstreeks half elf de gistermorgen geopende showroom van Palais Royal in Otrabanda binnenstapte en daar een van de prachtige Coleman kerosine stoven kocht. Nog geen kwartier, nada de koop was gesloten, stapte er al weer een andere klant binnen, ditmaal werd een van de prima Caloric-gasfornuizen verkocht. De zaken gaan goed, wat uiteraard geen wonder mag heten, als men de service kent van Palais Royal. Prima service maakt kooplustige klanten.

„Wij kunnen ons verenigen met het Ontwerp-Statuut"

Plechtig ogenblik in de geschiedenis van Nederland, Suriname en Antillen

's-Gravenhage. — Omtrent de gang van zaken bij de sluitingsbijeenkomst der RTC meldt een ANP-redacteur, die deze plechtigheid bijwoonde, nog het volgende:

De voorzitter van de conferentie, de Nederlandse premier Dr. W. Drees, opende de bijeenkomst in de vergaderzaal van de Eerste Kamer der Staten-Generaal met een kort woord, waarin hij er aan herinnerde dat bij de hervatting van de beraadslagingen op 20 Mei j.l. hij de goede verwachting had uitgesproken dat op korte termijn omtrent het ontwerp-statuut volledige overeenstemming zou worden bereikt. Na enige besloten plenaire vergaderingen en besprekingen in de afzonderlijke delegaties in de kring der voorzitters en in de redactiecommissie is dan thans het ogenblik aangebroken voor het wederom houden van een openbare bijeenkomst, die naar spreker vertrouwt tevens de sluitingsbijeenkomst zal kunnen zijn van de op 3 April 1952 geopende conferentie.

Dank zij het uitvoerige en intensieve overleg ligt een resultaat voor ons — aldus Dr. Drees — waaromtrent de conferentie heden een uitspraak zal dienen te doen.

Minister Drees verzocht vervolgens de secretaris-generaal van de RTC de wijzigingen voor te lezen, die in de tekst van het statuut zijn aangebracht en vervolgens die, welke in de toelichting zijn opgenomen.

Secretaris-generaal van der Peyl las deze daarop voor.

De voorzitter van de delegatie deelde mede, dat hij zich had voorgesteld nadat de voorzitters der delegaties zich omtrent het ontwerp-statuut met de toelichting zullen hebben uitgesproken, individuele leden van de delegaties desgevraagd in de gelegenheid te stellen het woord te voeren.

„Mag ik aannemen — zo vervolgde hij — dat de drie delegaties verklaren zich te kunnen verenigen met het ontwerp-statuut en de daarbij behorende toelichting.

(De minister hield daarop een redevoering, die wij elders in dit blad publiceren).

Het woord was, nadat minister Kernkamp was uitgesproken aan dr. Pos als voorzitter van de Surinaamse delegatie. Ook hij deelde mede, dat zijn delegatie accoord gaat met het ontwerp-statuut en de toelichting, waarna hij de redevoering hield, waarvan de inhoud elders in dit nummer staat afgedrukt.

De voorzitter van de Antilliaanse delegatie verklaarde eveneens dat zijn delegatie accoord gaat.

Mr. dr. M.F. da Costa Gomez zeide: „Wij kunnen ons verenigen met hetgeen de voorzitters van de Nederlandse en Surinaamse delegaties zoëven hebben gezegd over het ontwerp-statuut en de toelichting daarop. Hoewel van zelf spreekt kan het desalniettemin zijn nut hebben hierbij op te merken dat de betogen, die vandaag gehouden worden een deel van de handelingen van de conferentie Nederland-Suriname-Nederlandse Antillen uitmaken, welke met het ontwerp-statuut aan de volksvertegenwoordigingen zullen worden aangeboden. Ik spreek de hoop uit dat dit zo spoedig mogelijk zal geschieden."

Namens de minderheden in de Antilliaanse RTC-delegatie werden bezwaren geuit door de heer Shon A. Eman over de Status van Aruba, door de heer E. Jonckheer en tenslotte door de heer J. Yrausquin over de status van Aruba en de Luchtvaartbepalingen. De heer Schouten van de Nederlandse delegatie, herhaalde zijn bezwaren tegen art. 55 lid 1, zoals in het laatste communiqué werd vermeld, waarna premier dr W. Drees zijn sluitingsrede hield.

Venezuela zal Antillen-rechten niet afschaffen

Opheffing zou nekslag toebrengen aan haven van Maracaibo

Caracas. — Blijkens verslagen in de Venezolaanse pers is onlangs te Maracaibo op de eerste vergadering van de tiende zitting van de Federatie van Kamers van Koophandel een motie van dr L. Gonzalo Maturet, voorzitter van de Kamer van Koophandel te La Guaira, aangenomen, waarin werd voorgesteld de president van de republiek een telegram te zenden, teneinde blijk te geven van de bezorgdheid van de gehele vergadering over de mogelijke afschaffing van de 30% Antillenrechten en hem te verzekeren, dat de gezamenlijke Kamers van Koophandel de handhaving van deze additionele invoerrechten op goederen, afkomstig van Curaçao, Aruba en Trinidad, absoluut noodzakelijk achten voor de beveiliging van de economische belangen van Venezuela.

De A.N.P.-correspondent tekent hierbij aan, dat de oorzaak van deze heersende bezorgdheid een artikel zou zijn, dat in het dagblad „El Nacional" (Caracas) verscheen, volgens hetwelk het ministerie van financiën van Venezuela een voorstel tot opheffing van de Antillenrechten zou bestuderen, dat „voornamelijk" door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging te Caracas zou zijn ingediend. Genoemd departement heeft onmiddellijk doen kennen, dat er van een opheffing van de Antillenrechten absoluut geen sprake is, daar het land door het voortbestaan daarvan te zeer gediend is.

De afschaffing van de Antillenrechten, aldus verklaarde de heer Carlos J. D'Empaire, voorzitter van de Kamer van Koophandel te Maracaibo, op genoemde vergadering van de Federatie, zou de nekslag toebrengen aan de haven van Maracaibo. De meeste schepen, die nu arriveren, zouden in Curaçao blijven, waar zij hun waren zonder enige rechten te betalen zouden ontladen.

Om deze reden zijn de economische organen van de staat Zulia van mening, dat het van het allergrootste belang is om die Antillenrechten te handhaven, aangezien deze de belangen van handel en van de nationale fiscus beschermen.

Andere sprekers betoogden, dat Curaçao en Aruba, zodra de 30% zouden worden afgeschaft, een brug zouden worden voor andere buitenlandse mogendheden, die er grote hoeveelheden waren zouden opslaan met de bedoeling deze successievelijk naar Venezuela te importeren. Venezuela zou hier niets bij winnen, slechts toeneming van de smokkelhandel en vermindering van de nationale productie op enkele gebieden. Men achtte de Antillenrechten een rechtvaardige protectionistische wet, die sinds de invoering ervan tijdens het bewind van president Antonio Guzmán Blanco (1870 — 1889) tot nu toe van kracht is geweest.

Gouverneur van N.-Guinea maakte vlucht naar bronnen van Idenburgrivier

Hollandia. — Gouverneur J. van Baal van Ned. Nieuw Guinea heeft met een aantal autoriteiten, op 25 Mei in een Dakota van de KLM een verkenningsvlucht gemaakt naar een der bronrivieren van de Idenburgrivier. De Idenburgrivier vormt samen met de Rouffaerrivier en de Mamberamo een belangrijke verkeersweg door de meervlakte, die ten Noorden van het sneeuwgebergte de residentie Noord Nieuw Guinea van West naar Oost doorsnijdt.

Doel van de tocht was een stroom, die op de kaarten wordt aangeduid als de „a"-rivier, enige honderden kilometers ten Zuid-Westen van Hollandia (niet te verwarren met een andere, op de kaarten eveneens als „a"-rivier aangeduide bronrivier van dit stromengebied, die enige honderden kilometers meer Westelijk ontspringt. — Red. ANP).

Gouverneur Van Baal bericht in een telegram, dat heden in Den Haag werd ontvangen, dat de vlucht, die zeer succesvol is verlopen, zich uitstrekt van het sterren-gebergte aan de Oostflank van het sneeuwgebergte, waarop een andere bronrivier van de Idenburgrivier, de Sobger, ontspringt, naar het dal van de „a"-rivier.

„Wij namen — aldus de gouverneur — dezelfde weg terug, waardoor wij in staat waren, een redelijke schets te maken van de loop van de „a"-rivier. Waar deze laatste uit het hooggebergte komt, stroomt hij met verschillende andere rivieren samen in een kleine vlakte, waar rustig water een goede landingsgelegenheid biedt voor watervliegtuigen. Van die vlakte uit baant hij zich via nauwe en diepe canyons een weg naar de Idenburgrivier. Deze bereikt hij even ten Westen van de splitsing van de Idenburg- en de Sobgerrivier ook dit punt is geschikt voor landingen met watervliegtuigen".

VAN DE HANDEL

Van de fa Marchena Moron & Co Palais Royal ontvingen wij een dezer dagen een nieuw Parker-product. Zoals bekend, worden bij alle handelsartikelen steeds weer nieuwe verbeteringen aangebracht, die de gebruiker uiteraard ten goede komen. Maar het nieuwe artikel van Parker spant de kroon van handigheid. Het is een soort ballpoint-pen, die door een klein drukje op een knop, die bovenaan de houder zit, en de punt springt naar buiten. Deze nieuwe pennen zijn in vier kleuren verkrijgbaar, nl. rood, blauw, groen en zwart. Met een set van deze pennen doet men al het werk. Het rode voor aanbrengen van correcties op stencil- en typewerk, de blauwe voor het schrijfwerk, de groene voor aanvullingen op bepaald schrijfwerk, enz.

De pennen zijn voor wat de prijsklassen betreft aantrekkelijk te noemen. Bij Palais Royal kunt u het Parker-product bewonderen.

TIEN JAAR GELEDEN BEGON DE INVASIE

Op 6 Juni 1944 verscheen een vloot van 5150 vaartuigen voor de kust van Normandië: de invasie, waaraan 2 millioen man troepen en 9000 vliegtuigen meewerkten, was begonnen

Tien jaar geleden begon de grootste militaire operatie, die de geschiedenis tot nu toe kent: de Invasie. Het grote publiek hoorde er voor het eerst van, toen het Duitse nieuwsbureau D. N. B. in zijn ochtend-radiouitzending van 7 uur mededeelde, dat die nacht luchtlandingstroepen waren neergelaten in het mondingsgebied van de Seine in West-Frankrijk. In haar uitzending van 8.00 uur nam de B.B.C. dat Duitse bericht zonder commentaar over, waarna om 8.30 ook de Engelse omroep officieel mededeelde, dat de Invasie was begonnen.

In de gehele wereld maakten deze berichten diepe indruk. Zonder overdrijving kan men zeggen, dat het de meest sensationele mededeling was, die men sinds het uitbreken der vijandelijkheden over de radio had gehoord. In de vrije wereld — en ook op de Nederlandse Antillen met zijn vele uit Nederland uitgewekenen — brachten de bladen het nieuws in de grootste opmaak. Overal heerste vreugde en onder hen, die vrienden of familie hadden in de bezette gebieden, zelfs uitgelatenheid.

Maar niets beschrijft de opwinding, die het bericht van de Invasie in de bezette gebieden zelf teweeg bracht. Hoewel de radiotoestellen in beslag waren genomen, ging het bericht, lang voor de eerste kranten uitkwamen, van mond tot mond. Bakkers en melkboeren brachten het over aan de huisvrouwen, en zelfs in de gevangenissen en gijzelaarskampen was het nieuws vroeg in de ochtend reeds bekend.

Instinctief voelde men, dat de eerste, grote schrede op weg naar de Bevrijding was gezet. En ook al zou het nog een klein jaar duren vóór Duitsland geheel verslagen was, er heersten weer nieuwe hoop en vertrouwen in de harten van millioenen.

(Van een medewerker)

Sedert 1942, het jaar, waarin hun krijgskansen definitief keerden, verwachtte het Duitse hoofdkwartier een poging der geallieerden om in de bezette gebieden van West-Europa te landen. De grote vraag was alleen: wáár zouden Engelsen en Amerikanen hun landing, of landingen, trachten uit te voeren. Om op alles voorbereid te zijn, liet Hitler een vestingwal aanleggen langs de gehele kust van West-Europa, beginnend aan de Frans-Spaanse grens en eindigend in Noorwegen. Op bepaalde afstanden verrezen zware betonnen forten, waarin geschut van allerlei kaliber werd opgesteld. Het strand en de zee vlak vóór de kust werden ontoegankelijk gemaakt door puntige ijzeren palen, tankvallen, prikkeldraadversperringen en uitgestrekte mijnenvelden. Tussen de forten verrezen talloze betonnen kazematten en andere vestingwerken, terwijl ook het achterland werd versterkt.

De Duitse propaganda noemde deze „Atlantic Wall" onneembaar. In werkelijkheid nam het Duitse hoofdkwartier aan, dat een serieuze, groot opgezette geallieerde aanval wellicht op enkele punten door de vestinggordel heen zou kunnen dringen, maar dat de aanvallers dan toch dermate verzwakt zouden zijn, dat zij door de in het achterland opgestelde Duitse reservelegers makkelijk teruggeslagen en weer in zee gedreven zouden kunnen worden. De invasie van de 6de Juni zou leren, dat de Duitsers zich hier op fatale wijze hadden misrekend.

Natuurlijk wist men aan geallieerde zijde zeer wel, dat de Duitsers zich terdege op een landingspoging hadden voorbereid. Lang had men beraadslaagd over het meest geschikte punt. Noorwegen en Denemarken lagen te ver van het centrum van Europa. Een invasie in Nederland — een herhaling van de Engelse landing op de Nederlandse kust ten tijde van Napoleon — had het voordeel, dat men de monden van de Rijn kon bezetten, maar het nadeel, dat de geallieerde legers na de landing zouden moeten oprukken in een zeer dichtbevolkt, makkelijk in een modderbrij te herscheppen gebied. De Belgische kust en in het bijzonder de kust langs het Nauw van Calais bood het voordeel, dat de oversteek over zee slechts zeer kort zou zijn. De Duitsers zelf rekenden het meest met een landing in dit gebied en hadden daarom de kust langs het Nauw van Calais enorm versterkt. Bij een landing in Zuid-West Frankrijk was de zeeweg van Engeland lang en kwam men opnieuw vèr van het hart van Europa en Berlijn......

Landing tussen klippen en rotsen

Zo besloot het geallieerde hoofdkwartier tot de landing aan de Normandische kust, tussen de monding van de Seine en het schiereiland van Cherbourg. En teneinde de verrassing voor de vijand nog groter te maken, richtte men de aanval niet op de grote, zwaar versterkte, havens in dit gebied, op Le Hâvre en Cherbourg, maar op het tussenliggende strand, dat met zijn vele klippen en rotsen als voor een landing totaal ongeschikt werd beschouwd. Wel waren hier geen installaties om zware wapens aan land te brengen, maar de technici achtten het zeer wel mogelijk deze in enkele dagen tijds ter plaatse te bouwen, als de kuststrook eenmaal veroverd was. Hetgeen prompt geschiedde: wie heden ten dage het strand van Normandië bezoekt, vindt er nog de resten van de landingspieren, die de geallieerden hier uit zee stampten!

Ook het tijdstip der invasie was een onderwerp van langdurig overleg. Een landing van de omvang als men wilde ondernemen — meer dan twee millioen man troepen namen er uiteindelijk aan deel — vergde een enorme voorbereiding, het vervoer evenzeer. Honderden landingsvaartuigen, grotere en kleine, die tot op het strand konden varen, moesten gebouwd worden, de troepen uitgerust en op hun taak voorbereid worden. Heel Zuid-Engeland leek van begin 1944 af één grote legerplaats.

Ondertussen drong de tijd. Niet alleen reikhalsde men in de bezette gebieden naar de Bevrijding, maar ook waren de Duitsers in de eerste helft van 1944 druk bezig met het bouwen van installaties aan de Kanaalkust voor het afschieten van geheime wapens. Een massaal bombardement met V-wapens, vooral met de zich nog in voorbereiding bevindende sterk verbeterde raketten, zou voor de burgerbevolking en de geallieerde troepen in Engeland zeer ernstige gevolgen kunnen hebben. Zo besloot men tot een landing in Juni.

Aanvankelijk was als D-day, als landingsdag, 5 Juni gekozen. Dan was, op het tijdstip waarop men de landing wilde beginnen, namelijk om 6 uur in de ochtend, het getijde het gunstigst voor een dergelijke onderneming. De 3de Juni was het echter slecht weer en de weerberichten voor de volgende dagen waren uiterst ongunstig. Na ernstig beraad besloot de geallieerde opperbevelhebber, generaal Eisenhower, de operatie 24 uur uit te stellen.

Voor duizenden manschappen, die reeds waren ingescheept in landingsvaartuigen, betekende dit een dag lange wachten in de nauwe, onbedekte ruimen, terwijl de regen neergutste en de storm het water zelfs in de Engelse haven, waar de invasievloot lag te wachten, tot hoge golven opjoeg.

Storm en hoge zee

De 4de Juni brak aan. Nog joeg een storm over het grijze water van het Kanaal. De weerberichten voor de komende dagen waren echter iets beter. Generaal Eisenhower moest thans een uiterst belangrijke beslissing nemen. De Invasie uitstellen tot na de 7de Juni betekende, dat zij pas in de tweede helft van deze maand plaats zou kunnen hebben, daar vóór die tijd het getij niet gunstig zou zijn. Zou men de plannen en vooral de plaats, waar men wilde landen, zo lang geheim kunnen houden? Zouden de Duitsers, die natuurlijk op de hoogte waren van de troepenconcentraties in Zuid-Engeland, vóór die tijd niet hun laatste krachten trachten bijeen te garen voor een massale luchtaanval op de geallieerde legers?

Dat waren de nadelen van uitstel. Maar vaststellen van de invasie op één der eerstkomende dagen betekende, dat tijdens de overtocht van de enorme landingsvloot een storm kon opsteken, die de voorbereiding van vele maanden zou kunnen vernietigen. Ook de Spaanse Armada, die in 1588 een groot Spaans landingsleger naar de kust van West-Europa had willen brengen, was aan een storm te gronde gegaan......

(Vervolg elders in dit blad)

Weigeren verboden

Het hof van beroep van de Staat New York heeft beslist, dat onderwijzers kunnen worden ontslagen, die weigeren tegenover een bevoegde senator te verklaren of zij al dan niet lid zijn van de communistische partij. Met vier tegen drie stemmen handhaafde het hof het ontslag van 14 onderwijzers, die geweigerd hebben de desbetreffende vraag tegenover senator Homer Fergussen te beantwoorden. Zij beriepen zich hierbij op constitutionele wetten.

Bezorgdheid voor mijnen

De Amerikaanse Marine heeft uiting gegeven aan haar grote bezorgdheid over de mogelijkheid dat vijandelijke onderzeeërs zeer explosieve mijnen in de Amerikaanse kustwateren leggen. Schout-bij-nacht Wilson Leggett, de directeur van het bureau voor de scheepvaart, heeft in een geheime zitting van een congrescommissie hierover zijn mening gegeven.

Volgens Leggett vormt de verdediging tegen mijnen „één van de moeilijkste problemen waarvoor wij staan".

Mosje Sharet: Geschokt door jodenvervolging in Roemenie

Jeruzalem. — De Israëlische premier, Mosje Sharet, heeft in het Parlement verklaard, dat zijn regering geschokt is door de berichten over vervolging van Joodse en Zionistische leiders in Roemenië.

De Eerste Minister, die sprak naar aanleiding van een motie om de kwestie in het parlement te bespreken, deelde mede, dat alle leiders der Zionistische en Joodse gemeenschap in Roemenië gevangen worden gehouden, op zijn voorstel besloot de volksvertegenwoordiging met alleen de stemmen van de drie communistische leden tegen, evenwel het vraagstuk in commissie en niet in pleno te behandelen.

Zoals gemeld zijn 45 voormalige leiders van de Joden in Roemenië Zondagavond een hongerstaking van 100 uur begonnen als protest tegen de behandeling van hun geloofsgenoten in hun vroegere vaderland. Onder hen bevinden zich twee voormalige leden van het Roemeense parlement en twee leden van de Israëlische volksvertegenwoordiging.

Veel slachtoffers van Kinderverlamming in Canada

Ottawa. — In Canada heeft in 1953 de ergste epidemie van kinderverlamming in de geschiedenis van het land geheerst. Het aantal slachtoffers bedroeg 8.743. Dit was een vermeerdering van plm. 85% ten opzichte van 1952.

De processen tegen de Portorikeinse nationalisten

New York. — Zes leiders van de Portorikeinse Nationalistische Partij hebben zich voor de rechtbank niet schuldig verklaard aan de beschuldigingen van opruiende samenspanning om de Amerikaanse regering omver te werpen. Vier werd tegen een borgtocht van 25.000 dollar in vrijheid gesteld. Hun proces zal 2 Augustus as. aanvangen. De anderen zitten straffen uit wegens minachting van het hof.

Tot de zes behoort mevrouw Rosa Collazo, de vrouw van Oscar Collazo, die tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld wegens poging tot moord op oud-president Truman in 1950.

Prins Bernhard nam het initiatief tot het houden van een conferentie, die de internationale problemen op economisch- en politiek terrein zou bespreken. Delegaties uit verschillende landen nemen hieraan deel. De foto toont het exterieur van het hotel „de Ridderberg", te Oosterbeek, waar de conferentie plaats vond.

Bijzondere veiligheidscommissie meent:

Oppenheimer mag niet ingewijd worden in de atoomgeheimen

Trouw staatsburger, maar met communistische vrienden

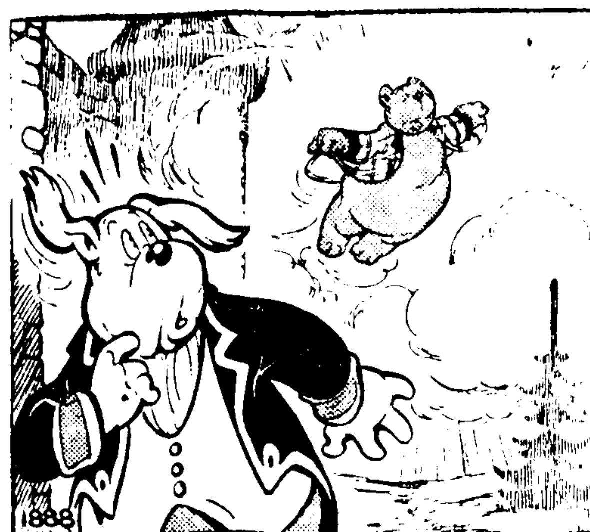
Washington. — De advocaten van de bekende Amerikaanse atoomgeleerde Dr. Oppenheimer hebben medegedeeld dat de bijzondere veiligheidscommissie zich met 2 tegen 1 stem heeft uitgesproken voor een verbod voor de geleerde tot kennisneming van Amerikaanse atoomgeheimen.

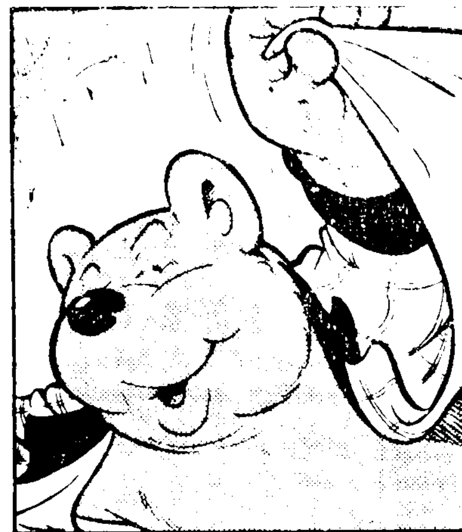
Oppenheimers advocaat Herbert Marks zeide dat hij onmiddellijk de commissie voor de atoomenergie had verzocht het besluit te herzien. De commissie was het er over eens dat Oppenheimer een trouw staatsburger is. Maar uit zijn gedrag en zijn relaties bleek een ernstige veronachtzaming ten aanzien van de vereisten voor de veiligheid — aldus het rapport van de commissie. Ook had men geconstateerd dat Dr. Oppenheimer vatbaar is voor beïnvloeding. De commissie zeide in het rapport tot haar spijt te moeten vaststellen dat Dr. Oppenheimer in zijn getuigenis voor de commissie niet steeds geheel oprecht was.

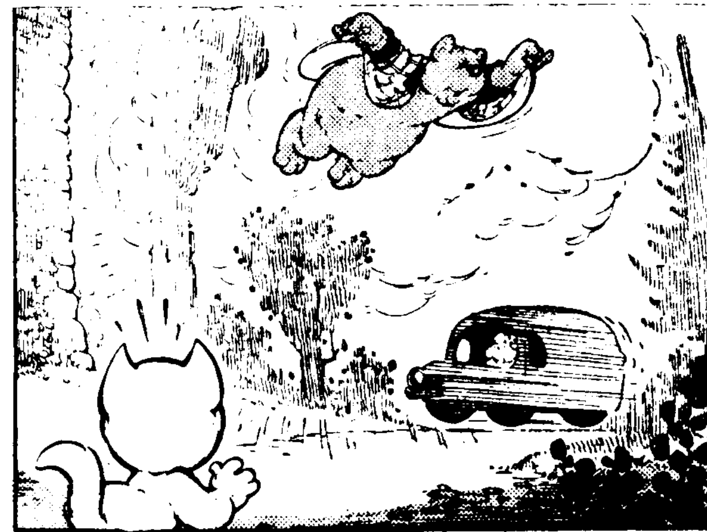
Dr. Oppenheimer is thans hoogleraar aan de universiteit van Princeton. In 1943 was hij hoofd van het atoomcentrum te Los Alamos.

Ward Evans, die tegen het verbod stemde, zeide dat niets er op wees dat dr Oppenheimer geen trouw staatsburger is. Hij haat de Sovjet-Unie. Inderdaad had hij communistische vrienden en hij heeft er nog steeds enige, aldus Evans.

HEER BOMMEL EN ZIJN IKSEL 1777

1888 — Tom Poes stond verstijfd op de stoep van slot Bommelstein en keek met wijd geopende ogen naar het vreemde toneel voor hem.

De witte mist was nu zo licht geworden, dat de achtergrond helemaal onzichtbaar was, maar de figuur die in deze nevel rondzweefde werd ieder ogenblik duidelijker, totdat het goed te zien was, wat daar vloog. ....

„Het is heer Bommel!" zei Tom Poes verrast. Hij dacht een poosje na en toen was alles hem helder. „Het is heer Bommel's iksel!" mompelde hij.

„Dit noemde die doctor een wensdroom, als ik me niet vergis. Dus het is niet heer Ollie zelf, maar het is wat hij graag zou willen. Een soort luchtspiegeling, denk ik. Hm! Een raar soort kastje, dat toestel van die geleerde!"

Het beeld van de sierlijk zwevende heer Bommel was nu zo duidelijk en helder dat iedere buitenstaander gedacht zou hebben, dat het heer von Bommelstein zelf was die daar, drijvend op zijn jaspanden, rondwiekte. Zijn gelaat straalde in een tevreden glimlach en men kon zien, dat hij niet toch wel verbazend vond wat een heer en een Bommel allemaal kon doen.

Helaas —— er dreigde —al gauw een hinderlijke stoornis. En die kwam in de persoon van de heer Grootgrut per driewieler nader. De nijvere kruidenier moest toch in de buurt zijn en hij had bedacht, dat hij wel even bij Bommelstein aan kon gaan om de kwestie met de onbetaalde rekening nog even ter sprake te brengen. En zo werd de stilte dus verscheurd door het geknal van zijn motor, terwijl de donkere vorm van zijn auto'tje van achter de nevels zichtbaar werd.......

ALERTA OVER DE R.T.C.

Autonomie of „partij-nomie"?

De geluiden die ons uit den Haag bereiken, aldus schrijft „Alerta" blijven optimistisch van klank. Dit is in ieder geval een groot en belangrijk onderscheid met de voorgaande Ronde Tafel Conferenties, toen men met evenveel optimisme begon als thans, doch die nog slechts enkele dagen oud waren, toen de optimistische geluiden reeds door pessimistische vervangen werden. Thans begon men optimistisch en wat het best van alles is; het optimisme hield stand. Zelfs konden we, terwijl de R.T.C. nog geen week oud is, reeds vernemen dat hij op 3 Juni a.s. zal sluiten. Wel een teken, dat het succes verzekerd schijnt.

Wat is de reden dat nu wel lukt, wat al tweemaal tevoren mislukt is? Men zou kunnen zeggen: dat is omdat het oude gezegde waarheid bevat: „Alle goede dingen in drieën. En dat antwoord is nog niet eens zo dom. Inderdaad is het zo, dat het feit dat de heren thans voor de derde maal naar den Haag moesten tijgen, heel wat te maken heeft met het algemeen heersend verlangen: laten we er nu maar een punt achter zetten. Een ander gevolg van deze derde keer is, dat alle strijdpunten thans zo breedvoerig besproken zijn, en dat men thans zo dicht gevorderd is tot een voor allen aanvaardbare oplossing, dat zich bijna geen verkwikkelingen meer kunnen voordoen, welke de voorgaande R.T.C.'s op niets deden uitlopen.

Een met succes bekroond R.T.C. betekent heel wat, voor het Koninkrijk in het algemeen en voor onze Antillen in het bijzonder. Hij betekent, dat we eindelijk en definitief onze Autonomie bezitten, onze onafhankelijkheid en onze gelijkwaardige plaats in het Koninkrijk der Nederlanden.

Dat is een groot en belangrijk iets. Het betekent, dat wat er tot nog toe voor aanleiding mocht zijn geweest om te spreken over „Kolonialisme", dit thans voor goed tot het verleden behoort. Het betekent dat wij ons eigen lot thans in eigen handen hebben en voor een volk, dat zich zelf respecteert — en welk volk doet dit niet? — is dit „zelfbeschikkingsrecht" een groot geluk.

Maar het ogenblik waarop wij van een geslaagde R.T.C. kunnen spreken is niet slechts belangrijk om de voldoening die het geeft, doch ook om de verplichtingen die het met zich meebrengt. Zullen die verplichtingen worden nagekomen of verwaarloosd? Dit is een vraag, die het ogenblik van het ingaan der definitieve autonomie maakt tot een critiek moment.

In het verleden hebben wij ons bij alle fouten die geconstateerd werden in zekere mate nog altijd kunnen troosten met de gedachte: het is het „Kolonialisme" dat de schuld heeft. Het zijn de anderen die het deden. Van nu af aan echter zullen wij geen zondebok meer kunnen zoeken in vreemde overheersing". Van nu af aan moeten wij ons zelf besturen en valt de verantwoordelijkheid of dit goed, dan wel slecht gebeurt, geheel op ons terug. Want wij zullen niet meer op anderen kunnen terugvallen, niet slechts om hun de schuld te geven van datgene wat verkeerd gaat, maar evenmin om hen te hulp te roepen, wanneer de dingen niet naar onze wens marcheren. Nog enkele weken, en we hebben ons lot voorgoed in eigen handen en wat we er mee doen is geheel en uitsluitend onze zaak en onze verantwoordelijkheid.

Daarom, naast alle vreugde om de Autonomie is dit toch ook een gebeurtenis die onze bezorgdheid moet wekken. Het is immers zoveel gemakkelijker naar autonomie te streven, dan ze te beleven, d.i. in praktijk te brengen tot welzijn van allen. Maar wat we tot noch toe gedaan hebben is weinig meer geweest dan jarenlang streven naar Autonomie. Nu we haar hebben, is het critieke ogenblik pas aangebroken. Het ogenblik, waarop we moeten tonen dat we niet zijn als kinderen die eindeloos zeuren om een stuk speelgoed maar die, als ze het eindelijk gekregen hebben er niets meedoen dan 't zo gauw mogelijk kapot maken.

Autonoom wil zeggen, dat de Antillen de Antillen besturen en het Volk het Volk. Het betekent niet dat in plaats van Nederland een van de Antilliaanse politieke partijen naar voren treedt en zegt: „Nu zijn wij de baas". Indien dat geschiedt zijn wij niet *autonoom* maar *„partidonoom"* geworden en de hemel weet, of zelfs *kolonialisme* niet te prefereren is boven *partidonomie*.

Zal ons volk het breed begrip en de onbaatzuchtigheid kunnen opbrengen om het Algemeen belang en het Algemeen welzijn boven alles te laten gaan ook boven het belang der afzonderlijke partijen?

Van het antwoord op deze vraag zal het afhangen, of het moment, waarop de Autonomie voor ons een feit wordt een geluk dan wel een ongeluk voor de Antillen zal zijn, een zegen dan wel een vloek.

Artillerie-duel aan Chinese kust

Taipeh. — Kustbatterijen op het door de nationalistische Chinezen bezette eiland Quemoy hebben een duel uitgevochten met kustbatterijen van de communisten op het vaste land, dat op 3 mijl afstand ligt. Met dit artillerie duel werd de „vrede" in deze omgeving, die maanden achtereen niet verstoord was, plotseling verbroken.

De Chinese communisten hebben in 1949 een vergeefse poging gedaan het eiland te veroveren.

Laatste oorlogsmisdadigers in Oostenrijk vrijgelaten

Wenen. — In de Amerikaanse zone van Oostenrijk zijn de laatste vijf oorlogsmisdadigers door de Amerikaanse autoriteiten vrijgelaten. Het zijn twee Hongaarse leden van de Duits-Hongaarse S.S.-troepen en drie Oostenrijkers. Zij waren veroordeeld wegens het doden van Amerikaanse vliegers en krijgsgevangenen.

Amerikaanse technici gaan huiswaarts

Washington. — De regering van de Verenigde Staten is begonnen met het terug roepen van ongeveer 200 technici van de luchtmacht, die naar Indo-China waren overgebracht om te helpen bij het onderhoud van Franse militaire vliegtuigen, ongeveer drie maanden geleden — zo is in diplomatieke kringen medegedeeld.

De minister van defensie zou overwegen een beperkt aantal Amerikaanse militairen toestemming te verlenen als volontairs in Indo-China achter te blijven om de Franse gronddienst van de luchtmacht ter zijde te staan bij het onderhoud van de vliegtuigen, die de Vietminh-troepen aanvallen nabij Hanoi.

Het terugroepen van de 200 technici houdt verband met de wens van het Congres dat deze mannen voor 12 Juni, dus na een verblijf van ongeveer drie maanden in Indo-China, terug zouden keren naar de Verenigde Staten. De 47 Amerikaanse B-26 jachtbommenwerpers, die de Franse luchtmacht in leen ontving zullen echter in Indo-China blijven.

Bevan mocht doorrijden na autobotsing

Beaconsfield. — De leider van de labour-linkervleugel, Bevan, moest voor de rechter verschijnen. Hij had gevaarlijk gereden met zijn auto en was bovendien doorgereden, nadat hij een botsing had veroorzaakt. Er werden twee boeien tegen hem geëist voor deze beide feiten: een van vijf en een van twintig pond sterling. Bevan zei hierop, dat hij een reden had om door te rijden, maar dat hij die niet kon vertellen, omdat er verslaggevers in de rechtszaal waren. Hij overhandigde daarna een brief en die geheime verklaring hielp: want tenslotte bleef alleen de boete voor gevaarlijk rijden over en vergaf de rechter hem het doorrijden na de botsing.

Met kapmes en kompas door N.-Guinea

Nieuw boek van Jan van Eechoud, pionier der Nederlandse beschaving

Wie Jan van Eechoud volgt in zijn laatste boek „Met Kapmes en Kompas door Nieuw-Guinea", dat door de uitgeverij v.h. C. de Boer Jr. uitstekend is verzorgd, zal van dit land heel wat meer gaan begrijpen. Het is nog zo vol mysteries, dat men er alleen door keihard ontdekkingswerk achter komt waar ergens het donker hart klopt van dit keiharde gebied. Jan van Eechoud heeft dit werk voor ons verricht. Wij kunnen een verse sigaar opsteken en hoeven slechts te lezen. Nieuw-Guinea gaat voor ons leven, zoals het in de rauwe werkelijkheid is.

Voor zijn jarenlang sjouwen als politiecommissaris in een nog grotendeels te pacificeren gebied is Van Eechoud na de oorlog beloond met de benoeming tot resident van dit voor 98 pct. met maagdelijke oerwouden overdekte rijksdeel. Uit de boeken, die hij de laatste jaren heeft geschreven, blijkt, dat deze oud-resident een voorbeeld is voor ons allen: misschien allereerst voor onze verkenners en padvinders, om zijn grote talenten als woudloper. Daarnaast vervult zijn ambtelijk pionierswerk ons met de grootste bewondering vanwege zijn optreden met de Papoeas, die hij door heeft alsof het zijn eigen kinderen zijn. Voor alle Nederlanders mag hij als een voorbeeld gelden vanwege de goede oud-vaderlandse deugden van taai volhouden, plichtsbetrachting en paraatheid, die hem sieren.

Als Van Eechoud 10 Mei 1940 in de eenzaamheid van een ver bivak in het ontoegankelijke oerwoud zijn gammel radio-toestelletje aanzet, hoort hij plotseling van de Duitse inval in Nederland. Hij piekert over het lot van vrouw en kind, die juist in het vaderland moeten zijn aangekomen. Dan volgt de beklemming van het naderen der (Japanse) Apocalyptische ruiters, wier hoefgetrappel via datzelfde ontvangertje hoorbaar wordt. Van Eechoud blijft onvervaard en weet wat hem te doen staat, ook als alles benauwend wordt door de vele moeilijkheden. Zijn dichtstbijzijnde collega is op zijn bestuurspost door eigen mensen aan de Jappen verraden. Er komen geen levensmiddelen en geen berichten meer. Als een vogelvrij verklaarde moet hij zien door te worstelen en zo mogelijk de Zuidkust te bereiken om vandaar naar Australië te komen. Het lukt, maar eerst na veertien barre maanden. Dan strijkt er een Amerikaanse oorlogs-Catalina, mede door de persoonlijke bemoeiingen van de latere generaal Spoor, midden in het oerwoud voor het bivak van de half uitgehongerde woudlopers neer.

Van Eechoud bereikt de Nederlandse en geallieerde bevelhebbers in Australië, maar spoedig is hij terug op ongeveer dezelfde plaats in het oerwoud waar men hem vandaan heeft gehaald. Ditmaal voorzien van een ongekende overdaad aan lekkernijen in blik — het leek wel een picnic in plaats van een expeditie, zegt de schrijver — maar met niet minder interessante opdrachten. Als commandant in geallieerde dienst heeft hij een belangrijke functie bij de „operatie-Bulldozer": verkenningen verrichten achter de Japanse linies voor de geallieerde aanval op het Japans garnizoen in Hollandia. Uit dit deel van het boek blijkt duidelijk hoe begeerlijk de buit van Nieuw-Guinea is bij een conflict in de Pacific en tevens hoeveel moeilijkheden het land aanvaller en verdediger bij het veroveren van die buit in de weg legt.

De ervaringen die Van Eechoud in Nieuw-Guinea heeft opgedaan zijn benijdenswaardig. Hij heeft het land leren kennen van de bruggehoofden der beschaving af, die aan de kust zijn gelegen, tot diep in het oerwoud, waar alleen met de uiterste tact en kennis deze beschaving voorzichtig voorwaarts kan worden geschoven. Hij heeft er geleefd in vrede en in oorlog, steeds organiserend, steeds improviserend, als vertegenwoordiger van het Nederlands gezag, dat de wilde Papoea's met liefde en begrip, maar tevens met de harde, maar tenslotte toch heil brengende wetten van orde en recht tegemoet treedt. Hij heeft er een groot deel van zijn verblijf doorgebracht als ontdekker, zijn weg banend met het kapmes, slechts vertrouwend op zijn kompas, op zijn peilingen op het omliggend gebergte en op de kracht en de betrouwbaarheid van de koelies en gestraften, die hem voorafgingen.

Dergelijke mensen hebben met alle uiterlijke verfraaiing, ook in hun stijl en verteltrant, afgedaan. Zij zijn in zekere zin nuchtere kroniekenmakers, wier pen vóór alles doelmatig is en berekend op het sparen van kracht, zoals dat ook de eerste wet is van degene die lange afmattende tochten moet maken. Juist daardoor echter wordt dit boek in hoge mate boeiend. Het is ook niet alleen maar nuchter. Ergens klopt er een gevoelig hart en ontwaart men de sterk levende ziel. In een tijd als de onze, waarin terecht de belangstelling voor Nieuw-Guinea een hoogtepunt bereikt, komt het dus uitermate goed van pas.

Kantoorbediende maakte microfilms van geheime stukken

Karlruhe. — Bruno Sniegowski, een 32-jarige kantoorbediende geboren uit Poolse ouders in het Ruhrgebied, die zowel de Poolse als de Westduitse nationaliteit bezit, is dezer dagen voor het Westduitse federale hof te Karlsruhe verschenen op beschuldiging van spionnage.

Volgens de tenlastelegging heeft hij geheime stukken van het bureau van de Westduitse Commissaris voor Defensie op microfilms opgenomen toen hij daar werkte, en twee maal dergelijke films aan agenten van de Poolse geheime dienst overhandigd.

Sniegowski deelde mede, dat hij 1943 naar Polen was gerepatrieerd, doch later op last van de Poolse geheime dienst naar West-Duitsland was teruggekeerd. Op verzoek van de openbare aanklagger wordt de zaak met gesloten deuren behandeld.

Bekend ontwerper van schepen en vliegtuigen overleden

Hubert Scott-Paine, een bekende, uit Engeland afkomstige, ontwerper van schepen en vliegtuigen, is op 62-jarige leeftijd in Greenwich (Connecticut) overleden. Van Scott-Paine is onder meer de beroemde P.T. (patrouille torpedoboot) uit de tweede wereldoorlog. Hij heeft het vliegtuig ontworpen dat zich later ontwikkelde tot de Spitfire.

Wereldbevolking

Deskundigen van de Verenigde Naties hebben berekend dat de wereldbevolking over dertig jaar 4 milliard zielen zal tellen. Zij waarschuwden dat een dergelijke stijging een verlaging van de levensstandaard zou kunnen inhouden, tenzij men tijdig maatregelen nam. De wereldbevolking bedraagt op het ogenblik 2.5 milliard mensen.

Jongen verwijdert kogel met pennemesje

Salzburg (Oostenrijk). — Hij had een pistool gevonden, de vijftien-jarige schooljongen en natuurlijk moest hij even proberen of het wapen geladen was. Binnen enkele seconden was hij er meer dan voldoende van overtuigd en zat de kogel in zijn hand. Wat hij daarna deed verbaasde de dokter hogelijk: de knaap zag kans de kogel er met een pennemesje weer rustig uit te halen.

Britse Lagerhuisleden geven zichzelf 50% salarisopslag

Londen. — De leden van het Britse Lagerhuis hebben, met 280 tegen 163 stemmen, besloten hun salarissen met 50 procent te verhogen tot 15.000 gulden per jaar.

Een alternatief voorstel om een jaarlijkse onkostenvergoeding van 5000 gld aan parlementsleden te verstrekken, werd verworpen met 276 tegen 205 stemmen.

De regering had de voorkeur gegeven aan het alternatief, omdat de salarisverhoging door de bevolking wellicht niet zou worden begrepen, doch de conservatieve parlementsleden mochten stemmen, zoals zij wilden. Zij hebben in meerderheid kennelijk de voorkeur gegeven aan de salarisverhoging.

Inkomsten Britse Koloniën in dalende lijn

Londen. — De financiële vooruitzichten in vele van de ruim veertig Britse koloniale territoria zijn niet bemoedigend ondanks het hogere peil van de door Engeland uitgetrokken reserves, aldus blijkt uit het jaarverslag van het ministerie van koloniën.

„Nog meer gouvernementen zullen waarschijnlijk in de naaste toekomst met tekorten te kampen hebben, indien de huidige verhouding tussen inkomsten en uitgaven voortduurt", aldus het rapport.

Hoewel de periode van toenemende inkomsten in de meeste gebieden ten einde kwam, zijn deze slechts in enkele territoria gedurende 1953 inderdaad teruggelopen. Van deze laatste viel de grootste teruggang te constateren in de federatie van Malakka, waar de inkomsten in 1953 ruim 20% achter bleven bij die in 1952. Noord-Borneo en Serawak, die eveneens in belangrijke mate afhankelijk zijn van de export van rubber, ervoeren een soortgelijke teruggang in hun inkomsten. Daarentegen stegen de inkomsten in Nigeria en de Goudkust als gevolg van de gestadige stijging der cacao-prijzen. Ook in vele andere gebieden was er maar een matige stijging te zien, maar de algemene tendens richtte zich op een vervlakking van de curve der inkomstenvermeerdering.

Bijna overal zijn de pulblieke uitgaven blijven stijgen, aldus het rapport.

Uit de beschikbare cijfers blijkt een bijkans algemene vermindering van het sterftecijfer en een algemene stijging der verwachte levenskansen. Er deden zich in 1953 geen epidemiën op grote schaal voor. In Afrika is men de slaapziekte vrijwel geheel meester. De gemaakte vorderingen moeten echter worden gezien tegen de achtergrond van hetgeen er nog te doen is. Zo is t.b.c. nog steeds een dodelijke ziekte van de eerste orde.

Ook staart van verongelukt straalvliegtuig geborgen

Napels. — Het staartgedeelte van het op 10 Januari bij Elba verongelukte Britse straalvliegtuig „Yoke Peter" is geborgen. Alle belangrijke delen van het toestel zijn nu terecht, waardoor het onderzoek naar het verongelukken van het toestel gemakkelijker is geworden.

Eindelijk een zoon!

New Ulm (V.S.) — Mevrouw Webster, vroeger Virginia Milliman, schonk het levenslicht aan een zoon. Dat gaf een bijzondere vreugde, vooral in de familie Milliman. Want meer dan 75 jaar lang was er in de familie Milliman geen zoon meer geboren. Mevr. Webster is een van acht zusters Milliman, die allen getrouwd zijn en die tezamen reeds tientallen dochters hebben. Maar nooit werd door een der dochters Milliman een zoon ter wereld gebracht. Deze reeks is thans doorbroken en de hoop op een zoon in sommige families, waarvan de moeder een Milliman is, begint weer te herleven.

Nieuw atoomkanon

Generaal Ridgway heeft in een toespraak bekend gemaakt dat het nieuwe Amerikaanse atoomkanon een granaat kan afvuren, die bijna dezelfde vernietigende kracht heeft als de bom die op Hirosjima is geworpen. Hij deelde voorts mede dat Amerikaanse legereenheden spoedig zullen kunnen beschikken over nieuwe bestuurde raketten en projectielen. Het Amerikaanse leger heeft thans 30 atoomkanonnen in Europa.

Een der Papoea's op Nieuw-Guinea met een zeer merkwaardig muziekinstrumen.t.

Ontploffing op Amerikaanse duikboot

Portsmouth. — Op de Amerikaanse duikboot „Sirago", liggend in de Amerikaanse haven Portsmouth, heeft zich een ontploffing voorgedaan, waardoor twee arbeiders zijn omgekomen. Er wordt een onderzoek naar de oorzaak ingesteld.

Oost-Duitse regering volgens Semnojof „bevoegd"

Berlijn. — De Russische Hoge Commissaris in Duitsland, Semnojof, heeft verzoeken van de militaire missies in Berlijn van zes Westelijke landen, waaronder Nederland, om in voorkomende gevallen met de Sovjet-autoriteiten in plaats van met de Oostduitse, te mogen onderhandelen, verworpen, aldus meldt het Oostduitse persbureau A.D.N.

Semnojof verklaarde dat sedert de overdracht van de souvereiniteit aan Oost-Duitsland, in Maart jl., de Oostduitse regering bevoegd was om „alle kwesties" met betrekking tot het werk van de missies te behandelen, aldus dit bericht.

Tank reed café binnen en stopte voor buffet

Keulen. — Een Belgische tank van 22 ton is een Duitse bierkroeg binnengereden, maar niemand werd ernstig gewond. De tank boorde zich door de 50 cm. dikke muur van het café en kwam voor het buffet tot stilstand. De brandweer werd ontboden om de bierkroeg te stutten teneinde te voorkomen dat het huis zou instorten. De bemanning van de tank bleef ongedeerd. Het zwaarste letsel onder de gasten was een gekneusde schouder.

De bemanning van de tank, die uit een Belgisch kamp op ruim 3 km. afstand van Keulen kwam, schreef het ongeval toe aan een defect van de stuurinrichting.

Pamfletten-bombardementen van Chinese nationalisten

Taipeh. — Van nationalistisch Chinese zijde is medegedeeld dat de nationalistische luchtstrijdkrachten „duizend" gecombineerde verkenningsvluchten en vluchten voor het uitwerpen van pamfletten boven communistisch Chinees grondgebied hebben gemaakt. Zij hebben daarbij belangrijke informaties weten in te winnen.

Er zijn practisch geen verliezen geleden bij deze operaties. De vliegtuigen wierpen pamfletten af boven grote steden zoals Shanghai, Canton en Ningpo.

TWEEDE AMERIKAANSE DIVISIE UIT KOREA VERTROKKEN

Seoel. — De 40e Amerikaanse divisie is in Intsjon scheep gegaan naar de Verenigde Staten. Zij is de tweede Amerikaanse divisie, die sedert het bestand wordt teruggetrokken.

DE VERLEGEN VRIJGEZEL

door

P. G. Wodehouse

13)

En als dit laatste het beste is, welke gemoedelijk-grappige opmerking dan?

James Fletcher stond nog te worstelen met dit probleem, toen het meisje het voor hem oploste. Schuins omhoog wendde zij een gezichtje, dat er in al zijn nabije openheid nog aantrekkelijker uitzag dan het van terzij had geleken, en zij slaakte de uitroep: „Oo!"

„Oo!" zei dat meisje.

Heel aanvankelijk voelde James Fletcher niets anders dan die bijna geestdriftige opluchting, waarmee een gevoelig man wordt aangedaan, zo hij ontdekt, dat een moot meisje een bekoorlijke stem heeft. Het was hem in de verschillende stadia van zijn loopbaan maar al te vaak overkomen, dat hij een meisje van verre bewonderde, maar ontdekken moest, wanneer zo'n meisje aan 't spreken sloeg, dat zij een stem bezat als een pauw die om regen krijst. Maar bijna onmiddellijk daarna had James Fletcher begrepen, dat zijn gezellin lijdende was, en toen werd zijn hart gevuld met een mengsel van medelijden en ijver. Haar leed prikkelde evenzeer zijn mannelijk meegevoel als zijn practische levensijver.

Hij zag, dat het meisje haar gelaatstrekken aan één kant verwrong, dat zij trillende oogleden tegen elkaar kneep en dat er een traantje uit haar ooghoek droop.

„Hebt u iets in uw oog gekregen?" vroeg hij

„Ja, ik denk een stofje."

„Misschien mag ik even," zei James Fletcher.

Voor een gewone man zijn er maar weinig taken zo moeilijk als het verwijderen van een misplaatst voorwerp uit het oog ener volslagen onbekende vertegenwoordigster van de andere sekse. Maar James Fletcher was geen gewone man. Er waren nauwelijks tien seconden verlopen, toen hij zijn zakdoek weer in zijn zak borg en het meisje hem dankbaar tegenknipoogde.

„Dank u hartelijk," zei ze.

„Niets te danken," zei James Fletcher.

„Een dokter had 't niet beter kunnen doen."

„'t Is maar een slag."

„'t Is gek," zei het meisje. „Als je een stofje in je oog krijgt zo groot als de punt van een speld, heb je net een gevoel, of 't een heel gebergte is. Hoe zou dat komen?"

Dit was een vraag, waar James Fletcher op antwoorden kon. Hij had van dat onderwerp studie gemaakt.

„Het bindvlies van het oog — dat is het slijmvlies, waarmee de achterkant van de oogleden bekleed is en dat weerspiegeld wordt door de voorkant van de oogbal, welke weerspiegeling fornix wordt genoemd — is buitengewoon gevoelig. Dit geldt vooral voor de plek, waar de kraakbeenachtige lagen bindweefsel aan de rand van de oogkas zijn gehecht, door de bovenste en de onderste ooglidband. Dus verwekt de kleinste kleinigheid daar een zeer krachtige aandoening."

„O juist," zei het meisje.

Er volgde stilte.

„Wou u mevrouw Waddington spreken?" vroeg het meisje.

„Nee, juffrouw Waddington."

„Die ken ik niet."

„Dus u kent niet de hele familie?"

„Nee. Alleen mevrouw Waddington. Vindt u goed, dat ik aanbel?"

James Fletcher drukte op de knop.

„Ik heb u in de omnibus zien zitten," zei hij.

„O ja?"

„Ja. Ik zat aan de overkant van 't paadje."

„Hoe kan 't zo treffen!"

„Heerlijk weertje, vindt u niet?"

„Prachtig."

„Die zon."

„Ja."

„Die blauwe lucht."

„Ja."

„Ik houd van de zomer."

„Ik ook."

„Als 't ten minste niet ál te heet is."

„Ja."

„Hoewel," zei James Fletcher, „de warmte op zichzelf 't ergste nog niet zou zijn, als de vochtigheid er niet bij kwam."

Hetgeen voldoende is om te bewijzen, dat zelfs een leraar in levenspractijk, wanneer hij op 't eerste gezicht verliefd wordt, aan 't wauwelen kan slaan gelijk de eerste de beste burger, met zijn minderwaardig intellect, in soortgelijke omstandigheden.

Want ongewone en heftige emoties doorschokten James Fletcher's gemoed. Hij slingerde regels en wetten van zich af waaraan hij zijn leven lang hulde had bewezen, en erkende zonder een greintje schaamte, dat eindelijk de liefde tot hem was gekomen. En hoe! Zij was niet langs wetenschappelijke weg in zijn ziel geslopen, zoals hij had vermoed, dat het geschieden zou, neen — zij was met woeste drang binnengestormd, gelijk een forens, die de trein van vijfveertig wil halen. Ja, hij was verliefd. En wél volslagen had de hartstocht zijn geestelijke vermogens afgestompt; want hij verbeeldde zich, dat hij in zijn jongste gesprek nogal goed zijn woordje had gedaan.

De deur ging open. Ferris vertoonde zich. Hij keek het meisje aan, niet met de koele afkeer, waarmee hij vroeger op de dag tegenover George Finch was opgetreden, maar met een zekere vaderlijke welwillendheid. De taillemaat van de heer Ferris was honderdvijftien, maar zijn smaak voor schoonheid had hij nog steeds niet verloren.

„Dag, juffrouw," zei hij. „Ik moest u de boodschap van mevrouw Waddington overbrengen, dat zij door een dringende afspraak ergens anders heen moest, zodat zij u onmogelijk te woord kan staan vanmiddag."

„Had ze mij dan maar even opgebeld," beklaagde zich het meisje.

Ferris veroorloofde zich, vluchtig met zijn ene ooglid te trillen. Hiermee wou hij zeggen, dat hij met het meisje kon meevoelen, maar dat beroepstrouw hem verbood, mee te doen aan critiek op zijn meesteres.

„Mevrouw Waddington laat vragen, of 't u gelegen zou komen, dat ze morgen om vijf uur bij ú kwam, juffrouw."

„Ja, da's goed."

„Uitstekend, juffrouw. Dank u." Nu keek hij Fletcher aan. „Juffrouw Waddington verwacht u, meneer."

Het meisje gaf James Fletcher een vriendelijk knikje en ging de stoep af. Fletcher keek haar na. Daar verdween zij, met luchthartige tred, in het verschiet van de straat, en zijn leven uit.

„Wie is die jongedame, Ferris?" vroeg hij.

„Ik zou 't u niet kunnen zeggen, meneer."

„Waarom niet? Ik meende zoëven aan je praten te horen, dat je haar kende."

„'t Is toch heus niet zo, meneer. Ik heb die jongedame nog nooit gezien. Maar mevrouw Waddington had gezegd, dat er op deze tijd een meisje voor haar zou komen, en toen heeft ze me de boodschap gegeven, die ik over heb gebracht."

„Zei mevrouw Waddington dan niet, wié er zou komen?"

„Jawel, meneer. Die jongedame."

„Uilskuiken!" zei James Fletcher. Maar zelfs hij was geen sterke man genoeg, om het hardop te zeggen. „Ik bedoel.... heeft ze er niet bij gezegd, hoe de jongedame heette?"

„Neen, meneer. Misschien wilt u even meegaan, meneer, dan zal ik u bij juffrouw Waddington brengen. Ze is in de bibliotheek."

„'t Lijkt me toch grappig, dat mevrouw Waddington je de naam van de jongedame niet gezegd heeft," peinsde James Fletcher.

„Ja, meneer, zeer grappig," gaf de butler verdraagzaam toe.

x x x

„O Jimmy, wat lief van je dat je komt!" zei Molly.

James Fletcher greep haar handje en drukte het verstrooid. Hij vond het nooit prettig, Jimmy te worden genoemd, maar ging nu te zeer in zijn eigen gedachten op, om er notitie van te nemen.

„Er is iets wonderbaars met me gebeurd," zei hij.

„Met mij ook. Ik geloof, dat ik verliefd ben."

„Ik heb maar een zeer beperkte tijd te mijner beschikking gehad, om het geval onder de ogen te zien," zei James Fletcher, „maar ik heb 't zo goed mogelijk gedaan, en als ik me in mijn voorlopige conclusie niet vergis, ben ik óók verliefd."

„Ik geloof dat ik verliefd ben op je vriend, George Finch."

„Ik ben verliefd op...." James Fletcher vulde de naam niet in. „Ik weet niet hoe ze heet. 't Is een buitengewoon charmant meisje. Ze zat met mij in de bus, toen ik hierheen kwam, en we hebben hier voor de deur een tijdje staan praten. Ik heb iets uit haar oog gehaald."

Molly zag hem met grote, ongelovige ogen aan.

„Ben jij verliefd geworden op een meisje, zonder te weten, wie zij is? Dat kan toch niet! Je hebt altijd beweerd, dat de liefde geen onberedeneerde opwelling was, dat ze uit 't verstand moest komen en zo."

„Een mens is nooit te oud om te leren," antwoordde James Fletcher. „Onze ontwikkelingsgang staat niet stil. Door ervaring en rijper inzicht kan men heel goed tot andere opvattingen komen."

„Ik heb nog nooit ergens zó van opgekeken."

„Ik heb er zelf ook van staan kijken," zei James Fletcher. „En 't verbaast me nóg. 't Is meer dan vervelend, dat ik niet weet hoe ze heet, of waar ze woont of niets... behalve dat 't een vriendin — of ten minste een kennis — van je stiefmoeder schijnt te zijn."

„O ja? Kent ze moeder?"

„Dat schijnt wel. Ze had ten minste afgesproken, om deze tijd bij haar te komen."

„Nu ja.... Er komen zoveel mensen bij moeder. Ze zit in het bestuur van ik weet niet hoeveel verenigingen."

„Misschien ken jij haar ook wel, als je haar signalement hoort. Ze was van middelbare grootte, ze had een buitengewoon aardig figuurtje en lichtbruin haar. Ze had een driekwart mantel aan, van prima kwaliteit rips, en een bijpassende japon met lange mouwen, van gebloemd marocain, met plooisels opzij, en een smal boordje met een jabot aan de hals. Daar droeg ze een hoed bij van Yedda-Visca-stroo, afgebiesd met ribzijden lint en met een strik van 't zelfde materiaal. Ze had zwarte lakschoentjes aan en grijze zijden kousen, en haar ogen waren teergrijs van tint, als de nevels, die bij zonsopgang over een tovervijver in sprookjesland zweven. Komt 't je bekend voor? Kun je uit mijn beschrijving opmaken, wie 't was?"

„Nee, ik geloof 't niet. Maar 't klink heel aardig."

„Ze is heel aardig; en nog duizendmaal meer. Ik heb maar één moment je in die ogen gekeken, maar ik zal ze nooit vergeten. Ze waren dieper dan de diepste der wateren in de avondstilte."

„Ik zou aan moeder kunnen vragen, wie 't is."

„Ik zou je zeer dankbaar zijn, als je dat zou willen doen," antwoordde James Fletcher. „Zeg maar dat je de persoon bedoelt, waar zij morgen om vijf uur heen zou gaan — en als je de naam en 't adres weet, bel je me dan op? O, als ik 't me indenk.... mijn armen om haar heen te slaan, en haar aan mijn hart te drukken, en haar te kussen, telkens en telkens weer! En vertel me nu eens over jezelf, Molly. Zei je niet, dat jij ook verliefd was?"

„Ja. Op George Finch."

(Wordt vervolgd)

Slot-vergadering R.T.C.

(Vervolg van pagina 1)

Rede mr Pos

Hierna sprak de voorzitter van de Surinaamse RTC-delegatie de volgende rede uit:

„Wij zijn aan het einde gekomen van de tweede Ronde Tafel Conferentie tussen Nederland, Suriname en de Antillen, die in April 1952 aangevangen is. De verwachting, dat op grondslag van het ontwerp-Statuut van de Kleine Commissie overeenstemming zou worden bereikt, is bewaarheid. De uitvoering van het veertiende hoofdstuk van de Grondwet is een belangrijke stap nader tot haar voltooiing gebracht. Thans kan worden voortgeschreden naar de volgende phase, het onderwerpen van het resultaat dezer conferentie aan het oordeel der volksvertegenwoordiging der drie landen. Ofschoon dus de weg naar de nieuwe rechtsorde nog niet is afgelegd, is er reden tot voldoening wegens de aanzienlijke vordering, die daarop is gemaakt, vooral wanneer wij omzien naar de vele moeilijkheden, die overwonnen moesten worden om zover te komen.

Vele staatkundige vormen van samenwerking tussen de drie landen zijn in beschouwing genomen en getoetst aan de heersende omstandigheden. Zij zijn geheel of gedeeltelijk verlaten, totdat wij tot de in dit ontwerp-Statuut neergelegde constructie van het Koninkrijk zijn gekomen, die als geheel aanvaardbaar is gebleken voor de drie delegaties.

Toen wij in 1948 de eerste R.T.C. aanvingen en onze visies over het Koninkrijk-nieuw-stijl met elkander vergeleken, zal wel geen der deelnemers vermoed hebben, dat ruim zes jaren later dit het resultaat van het overleg zou zijn. Zijn de vormen der samenwerking veranderd in de loop der besprekingen, de hoofdlijnen van de nieuwe rechtsorde zijn gelijk gebleven. Het terrein der zelfstandigheid der landen moet zich zo ver mogelijk uitstrekken.

Over gemeenschappelijke aangelegenheden moeten de Westindische Rijksdelen zoveel mogelijk medezeggenschap hebben of met andere woorden, zoveel medezeggenschap, als waartoe zij in staat zijn, terwijl zij zich in het internationale bestel zo vrij moeten kunnen bewegen als met hun verbondenheid in het Koninkrijk verenigbaar is. De landen zullen elkander hulp en bijstand verlenen. Van Surinaamse zijde werd later een krachtiger verlangen geuit, dat het Statuut op niet te moeilijke wijze zal kunnen worden aangepast aan de gewijzigde omstandigheden, aan de ontwikkeling van het land. De Surinaamse delegatie heeft bij haar aanvaarding van het ontwerp-Statuut getracht deze hoofdlijnen in het oog te houden. Zij heeft bij de beoordeling van dit stuk het als één geheel bekeken.

U, mijnheer de voorzitter der Nederlandse delegatie, hebt terecht gezegd, dat het Statuut een compromis is van de verschillende inzichten der delegaties en daarom niet aan alle wensen van alle leden der drie delegaties kan voldoen. Bij een overleg als wij gevoerd hebben, krijgen de punten, waarover het langst meningsverschil heeft geheerst, de meeste publiciteit en hebben vaak de meeste algemene aandacht. Het laatst overgebleven onderwerp van discussie was de betekenis van de bepalingen van de procureur-generaal. De uiteenzetting, welke u daarover in uw rede in deze vergadering hebt gegeven, komt mij juist voor. Er is eerder opgemerkt dat de huidige wereld twee tendenzen vertoont, de drang naar vrijheid van de afhankelijke gebieden en het streven der landen om door onderling verbondenheid tot grotere ontplooiing te komen. In het ontwerp-Statuut komen beide tot uitdrukking, het inzicht dat verbondenheid krachtiger maakt en de gedachte, dat de bevolkingen der landen in zelfstandigheid over haar eigen aangelegenheden moeten beslissen.

Of de conferentie de wijsheid heeft opgebracht, welke voor het verrichten van haar taak nodig was, daarover zal de geschiedenis oordelen. Hoe haar uitspraak ook zal mogen luiden, wij mogen vertrouwen, dat zij de inspanning, welke daaraan is gewijd en de wil tot wederzijds begrip, welke daarbij heeft bestaan, zal erkennen", aldus mr dr R.H. Pos, de voorzitter van de Surinaamse R.T.C.-delegatie.

Rede Da Costa Gomez

De heer Da Costa Gomez, voorzitter van de Antilliaanse RTC-delegatie sprak hierna de vergadering als volgt toe:

De voorzitters van de Nederlandse en Surinaamse delegaties hebben stil gestaan bij de wordingsgeschiedenis en de politieke betekenis van het ontwerp-statuut.

De politieke betekenis van het ontwerp-statuut is groot, niet alleen om dat de landen overzee en hun organen meer bevoegdheden verkrijgen maar mijns inziens in de eerste plaats omdat het berust op een zedelijke grondslag. De verhoudingen van de landen, die het Koninkrijk vormen zijn tot heden zo, omdat ze in het verleden zo geworden zijn krachtens eenzijdige wilsbepaling van een van hen, die de macht daartoe heeft. Na aanvaarding van dit statuut zullen deze verhoudingen zo worden als zij behoren te zijn krachtens de overtuiging van de bevolkingen van het Koninkrijk, die doelbewust eendrachtige samenwerking, verlenen van onderlinge hulp en bijstand hebben gekozen boven ondergeschiktheid en verdeeldheid.

Het moge waar zijn, dat met betrekking tot de verschillende onderwerpen gezocht moest worden naar oplossingen, die voor allen aanvaardbaar waren en dat dit aanleiding geeft om het ontwerp-statuut te kenschetsen als een compromis, maar daarbij mag nimmer worden vergeten, dat daarvoor nodig was een geest van vertrouwen onderling en bereidwilligheid om nader tot elkander te komen. Zo gezien kan dit statuut, na aanvaarding door de drie volksvertegenwoordigingen, een betrouwbaar fundament zijn voor het bestaan en de bloei van dit Koninkrijk.

Wel zelden zal het in de geschiedenis voorgekomen zijn, dat tussen volkeren van verschillende landaard en levensbeschouwing geleidelijk een nieuwe overtuiging tot rijpheid kwam, dat zij geroepen zijn om op voet van gelijkheid elkander wederzijdse steun en bijstand te verlenen tot grotere bloei van hun gemeenschappelijke samenleving.

Met bijval ontvangen

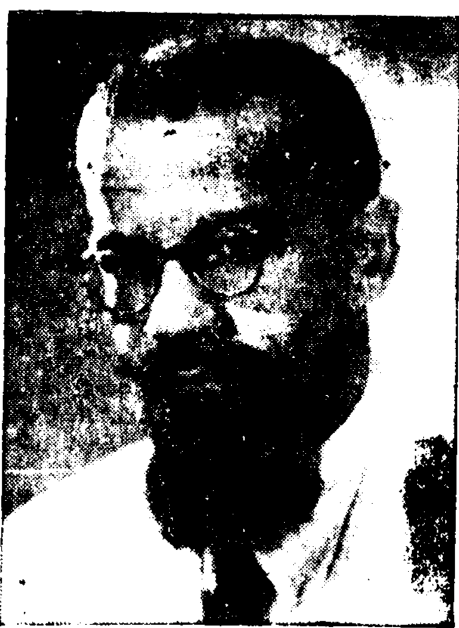
Het ontwerp-statuut is dan ook met bijval ontvangen in ons rijksdeel. Zij die belast zijn met de verzorging van het algemeen welzijn, hebben hun instemming betuigd. Zij zien in de inhoud ervan een betrouwbare gids en zijn van mening, dat het ook waarborgen voor het bedrijfsleven bevat. **Ik zie in het statuut veel meer dan een staatkundig compromis, het is mijns inziens het middel, dat ons in staat stelt politieke rust en grotere welvaart te verkrijgen. Ongetwijfeld zal de aanvaarding van het ontwerp-statuut politieke rust brengen, nodig om alle krachten te richten op de verbreding van de economische basis van ons land en de uitbreiding van zijn sociale voorzieningen. Onze dank gaat uit naar allen, die op een of andere wijze medegewerkt hebben voor het tot stand komen van dit ontwerp, dat heden wordt aanvaard. Voor allen moge het een voldoening zijn, dat zij bijdragen hebben geleverd tot de verwezenlijking van de belofte van H.M. Koningin Wilhelmina in 1942 gedaan. Wij mogen tot besluit derhalve de hoop uitspreken, dat hun werk tot zegen mogen strekken voor alle volken van het Koninkrijk.**

Dr Drees stelde nadat dr Da Costa Gomez uitgesproken was, vast, dat ingevolge deze verklaringen van de drie delegaties in de openbare zitting der conferentie overeenstemming is bereikt ten opzichte van het ontwerp-statuut en de daarbij gevoegde toelichting

Rede Drees

De voorzitter van de Ministerraad, dr W. Drees richtte zich tenslotte in de volgende bewoordingen tot de vergadering:

„Zo is dan thans ter conferentie overeenstemming bereikt over het ontwerp-Statuut van het Koninkrijk der Nederlanden. Daarmede wordt afgesloten het in art. 215 van de Grondwet bedoelde overleg voor de totstandkoming van de nieuwe rechtsorde. Dit overleg ving kort na het beëindigen van de oorlog aan op 30 Augustus 1945 met de instelling van een commissie van onderzoek in Nederland omtrent de plaats van de overzeese gebiedsdelen in het Koninkrijk en kort daarop van gelijksoortige commissies in Suriname en Curaçao. Het werd voortgezet met de aanbeiding van petities van Suriname en Curaçao in Juni 1946, leidend tot wijziging van de Staatsregelingen in 1948. Na de totstandkoming van de Grondwetsherziening van **1948 werd een aanvankelijk resultaat neergelegd in de Interimregelingen van 1950 en 1951 ter bevestiging** van de autonomie in eigen aangelegenheden. Het overleg vindt nu zijn bekroning in het ontwerp-Statuut, dat de plaats van ieder der landen in het Koninkrijk aangeeft. Slechts trapsgewijs is dit stadium bereikt, na langdurig en soms moeizaam overleg. Deze gang van zaken is ongetwijfeld nu en dan teleurstellend geweest. Ook het vormen van denkbeelden omtrent de mogelijkheden van overeenstemming is echter een groeiproces. Bij de wilsoplegging van een invallende gedachte door één persoon zou dit proces uitgeschakeld zijn. Om zich in te denken in elkaars moeilijkheden echter, om begrip te krijgen voor een

Mr. M.F. Da Costa Gomez

belangrijk afwijkend standpunt van anderen, om zonder de eigen overtuiging prijs te geven andermans inzicht te leren waarderen en tenslotte tot een compromis te komen, dat weliswaar niet voor allen ten volle bevredigend, doch wel aanvaard is, daarvoor is tijd en bezinning nodig. Geldt dit voor menig ingewikkeld vraagstuk, dan toch wel in het bijzonder voor het uitermate gecompliceerde probleem in één Koninkrijk de plaats aan te geven van drie landen, die historisch, economisch, cultureel, geografisch en ethnologisch zo belangrijk uiteenlopen. Van een probleem is geen sprake voor hen, die uitermate simplistisch voor elk koloniaal gebied de oplossing kant en klaar hebben, namelijk de onafhankelijkheid, het verkrijgen dan wel eigenmachtig in handen nemen van volledige souvereiniteit. Naar de volkswil behoeft niet eens gevraagd te worden, zelfs tegen die wil in decreteren zij, dat iedere andere oplossing een handhaving van het kolonialisme betekent.

Het is niet nodig deze zienswijze te weerleggen, die van de Nederlandse regering is en was een andere en ook Suriname en de Nederlandse Antillen hebben èn in hun petities van 1945 èn steeds gedurende het overleg duidelijk uitgesproken, dat zij een nieuwe rechtsorde, doch geen onafhankelijkheid beogen. Ieder verwijt, dat met het Statuut geen onafhankelijkheid wordt verkregen, is mitsdien misplaatst. Door de gelegenheid tot vrijwillige aanvaarding zullen de landen zelf over hun toekomstige status uitspraak doen.

Nauwelijks bestaat er een probleem voor hen, die met schablonen plegen te werken. Zij kennen of menen te kennen de staatsrechtelijke vormen, die elders ter wereld bestaan. Zij doen een keus, hetzij voor een federatie, hetzij voor de dominionstatus en menen, dat met een copie van hetgeen elders voorkomt, kan worden volstaan. Dat eenzelfde etiket in het verleden en in het heden en in verschillende werelddelen niet een gelijke inhoud dekt, is voor hen van secundaire betekenis. Een vaststaand begrip duiden dergelijke benamingen echter niet aan en hetgeen elders in een langdurig groeiproces zich ontwikkeld heeft, kan zo maar niet op een willekeurig tijdstip in geheel andere omstandigheden en verhoudingen toepassing vinden.

Niet gecopieerd

Dat de omstandigheden en verhoudingen in de drie landen, welke het Koninkrijk vormen, van bijzondere aard zijn, stipte ik zo juist reeds aan, toen ik wees op de veelsoortige belangrijke verschillen. Juist deze belangrijke locale verschillen noodzaken tot een constructie van geheel eigen karakter. Geo-politici, die van oordeel zijn, dat geografische factoren in hoofdzaak beslissend zijn voor de staatsrechtelijke constructie van een staat, zullen wellicht het Koninkrijk kunstmatig noemen. Inderdaad verkeren de Antilliaanse eilanden in een geheel andere positie dan onze Waddeneilanden en is Suriname niet met een onzer provincies te vergelijken.

Zij zien dan echter over het hoofd, dat op genoemde terreinen eveneens vele punten van overeenstemming bestaan, welke de handhaving van nauwe betrekkingen niet alleen rechtvaardigen, maar de wil tot versteviging der handen — zij het in een andere verhouding — hebben levend gehouden.

Het aantrekkelijke van het uitgebreid overleg is, dat men van de aanvang af vermeden heeft te copiëren, dat men een open oog heeft gehad voor bestaande verschillen en dat men gezocht heeft naar een oplossing, ook al was te voorzien, dat dit in het Koninkrijk en daar buiten niet door allen zou worden begrepen en op zijn mérites zou worden gewaardeerd.

Tot een eigen oplossing te komen, was verre van gemakkelijk. Zij zal slechts aanvaardbaar zijn, indien zij ook realiseerbaar is, mitsdien een werkwijze aangeeft, welke in de practijk bruikbaar zal blijken.

Vermeldingswaardige zelf-overwinning

Toen de aanvankelijke opzet twijfel dienaangaande deed rijzen, heeft men de moed gehad zich te bezinnen en een andere koers in te slaan, een zelfoverwinning, die vermeldenswaard is.

Of de thans in het Statuut neergelegde constructie aan de vereiste van bruikbaarheid voldoet, zal de toekomst moeten leren. Deze kan echter met vertrouwen tegemoet worden gezien. Mannen uit de practijk van het staatkundig en maatschappelijk leven zowel hier te lande als in Suriname en de Antillen hebben met zorg de bepalingen aan hun ervaring getoetst. Mochten er onverhoopt moeilijkheden rijzen, dan zal stellig wederzijds de bereidheid bestaan door wijziging van het Statuut die moeilijkheden te overwinnen, indien dat niet langs andere weg mogelijk is. Na de inwerkingtreding zal nog de aanpassing van de Grondwet en de Landsregelingen aan het Statuut en de verdere uitwerking daarvan met voortvarendheid ter hand moeten worden genomen. Deelgenootschap in groter verband is niet anders mogelijk dan met opoffering van een deel van de eigen zelfstandigheid. Wie zich geen opoffering van een deel van de eigen zeggenschap wil getroosten, moet het groter verband niet begeren.

Door het Statuut te aanvaarden, geven niet alleen Suriname en de Antillen maar eveneens Nederland een deel van deze zeggenschap prijs. Voor Suriname en de Antillen zullen organen buiten het eigen land invloed behouden in sommige aangelegenheden, wanneer die landen volledige eigen zeggenschap zouden hebben, als zij onafhankelijk waren. Nederland zal met het Statuut aanvaarden, dat voortaan Suriname en de Antillen invloed zullen doen gelden in sommige aangelegenheden, waarin Nederland tot nu toe het alleen voor het zeggen had.

Vrijwillige aanvaarding van het Statuut, de nog resterende voorwaarde alvorens de Koningin het Statuut kan bevestigen, is mitsdien voor ieder der drie landen een beslissing van grote betekenis. Ik ben ervan overtuigd dat het deelgenootschap in het Koninkrijk deze opoffering van ieder der landen waard is.

Behoud van historische band

Ik stip slechts enkele waarden aan: Daar is in de eerste plaats het behoud van de historische band. Deze kan niet zonder schade op een willekeurig moment worden verbroken. Wij mogen ons niet verhelen, dat in vroegere tijden ook minder aangename ervaringen zijn opgedaan. Men legge echter aan het verleden niet de maatstaf van heden aan. Ook normen zijn niet onwrikbaar dezelfde in de loop der eeuwen, zij worden sterk door omstandigheden, plaats en tijd beinvloed. Wij doen er goed aan de tekortkomingen in het verleden niet levend te houden, ze niet telkens in herinnering te brengen. Streven wij er veeleer naar door vernieuwing uit te wissen, wat hinderde, en het oog gericht te houden op hetgeen ons bindt.

Culturele uitwisseling

De mogelijkheid en wenselijkheid van culturele uitwisseling, van economische samenwerking is reeds herhaaldelijk betoogd en zal na het tot stand komen van het Statuut met geëigende middelen worden bevorderd. Wederzijdse steun en samenwerking kan voor kleine gemeenschappen meer nog dan voor een grote van waardevolle betekenis zijn. Er zijn gevallen, waarin een objectieve, onbevooroordeelde, boven plaatselijke tegenstellingen, waarvan de zuiverheid niet in twijfel getrokken wordt. Ik denk o.m. aan de verlangens van Aruba, welke van Nederlandse zijde de volle aandacht hebben, waaraan echter in de vorm en in de mate, waarin ze tot dusverre tot uiting kwamen, bezwaarlijk geheel kan worden tegemoet gekomen. Men schuwe toch niet van de mogelijkheid van steun gebruik te maken uit vrees daarmee het kolonialisme weer binnen te halen en bemoeizucht van het voormalige moederland uit te lokken. De koloniale verhouding is voorbij; het intensief gevoerde overleg is daarvan reeds het bewijs; dat zou in de koloniale tijd uitgesloten zijn geweest. Van Nederlandse zijde bestaat generlei behoefte zich uit eigen beweging nodeloos met andermans zaken te bemoeien. Nederland is bereid en acht zich verplicht een beroep, dat op haar mocht worden gedaan, zo goed mogelijk te honoreren. Overigens worde niet vergeten, dat staatsrechtelijk de bemoeienis van Nederland in de toekomst een taak is van Koninkrijksorganen, waarin volgens het Statuut een belangrijke invloed aan Suriname en de Antillen toekomt.

Aan vooravond vervulling Koninklijke belofte

De zojuist bereikte overeenstemming wekt de gegronde verwachting, dat op korte termijn in elk der landen het ontwerp-Statuut zal worden aanvaard. In Nederland bij de wet, in Suriname en de Antillen bij besluit van het vertegenwoordigend lichaam, gelijk in het Statuut is aangegeven. De samenstelling van de delegaties, elk bestaande uit ministers en uit leden van het vertegenwoordigend lichaam, zomede het veelvuldig contact met de regering en vertegenwoordigende lichamen, geeft grond voor die verwachting. Zo staan wij dus aan de vooravond van de vervulling van de bij herhaling, o.m. op 7 December 1942, door H.M. koningin Wilhelmina gegeven belofte: aanpassing van de structuur van het Koninkrijk aan de eis der tijden en aan de gewijzigde verhoudingen, een Rijksverband, waarin verschillende landen "tezamen deel zullen hebben, terwijl zij ieder op zichzelf de eigen inwendige aangelegenheden in zelfstandigheid en steunend op eigen kracht, doch met de wil elkander bij te staan, zullen behartigen".

Ik weet uit naam van onze geëerbiedigde vorstin te handelen, als ik u leden van de conferentie, algemene adviseurs en adviseurs, het secretariaat-generaal, allen, die tot het welslagen van de conferentie hebben meegewerkt en zeer in het bijzonder de leden van de Kleine Commissie, die het Statuut voorbereidde, dank te brengen en eindig met een bede voor het welzijn van het Koninkrijk. Ik ben overtuigd van uw aller instemming, als ik daaraan toevoeg onder het gezegend bewind van ons Oranjehuis, dat bij uitstek de eenheid van het Koninkrijk vertegenwoordigt", aldus premier dr W. Drees, de voorzitter van de Ronde Tafel Conferentie.

Antilliaanse delegatie recipieerde op Kasteel Oud Wassenaar

s'Gravenhage. — Aanwezigen die het weten konden hebben geschat dat het aantal aanwezigen op de receptie, die de Antilliaanse delegatie gisteren avond gaf in Kasteel Oud Wassenaar nog ongeveer 100 meer bedroeg dan op de ontvangst welke deze delegatie op dezelfde plaats ongeveer twee jaar geleden had gegeven.

De ruime zalen waren werkelijk propvol. De delegatieleden op een rij geschaard met eerst de heer en mevrouw N. Debrot en vervolgens mr. dr. da Costa Gomez, landsminister Plantz en de overigen, recipieerden aan de ingang en gingen onvermoeid door met het drukken van handen van zes uur tot zeven uur.

Onder de gasten bevonden zich de meeste Nederlandse ministers, de burgemeesters der grote steden, leden van de Raad van State, Kamerleden talloze overheidsautoriteiten en vele particulieren en vooraanstaanden uit handel en industrie.

Of de opgewektheid zijn oorsprong vond in de gunstige afloop van de R.T.C. vermocht de A.N.P.-redacteur niet te peilen, maar de uiterst geanimeerde stemming bleef volop op peil tot de allerlaatste gasten tegen kwart over acht vertrokken waren

Zoals bekend zal hedenavond de Surinaamse delegatie een ontvangst houden in Palace Hotel te Scheveningen.

Tien jaar geleden begon de invasie

Eisenhowers moeilijke keuze

(Vervolg)

Generaal Eisenhower koos. Op 4 Juni besliste hij principieel, dat de Invasie op 6 Juni plaats zou hebben en in de vroege ochtend van de 5de Juni kwam de officiële bevestiging. Op hetzelfde ogenblik kwam een enorm apparaat, een organisatie, zo gigantisch, als de wereld nog niet gezien had, in beweging. Konvooien uit verder afgelegen havens kozen zee. Terwijl de manschappen in de landingsvaartuigen en transportschepen zich rillend op het beslissende ogenblik voorbereidden, zetten zich in Zuid-Engeland reeds troepentreinen in beweging, die de volgende aanvalsgolf naar de havens moesten brengen......

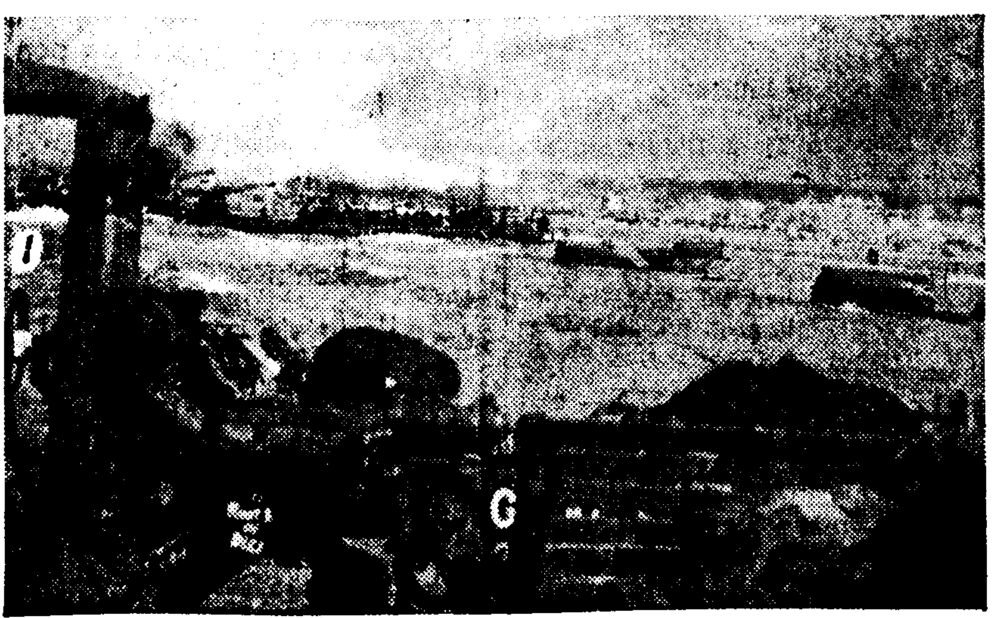
Op de 6de Juni, even na middernacht, sprongen de eerste parachutisten, die bepaalde punten in het mondingsgebied van de Seine moesten bezetten, in de donkere nacht uit hun toestellen. De Invasie was begonnen, de oorlog voor het eerst na 1940 weer overgebracht naar Franse bodem!

Intussen bevond de invasievloot zich reeds op zee. Honderden kruisers, slagschepen, torpedojagers, fregatten en vliegdekschepen, duizenden transport- en landingsvaartuigen stoomden met gedoofde lichten op de Franse kust toe. Het was een onheilspellende tocht. Zó verrassend kwam de aanval, dat men in het Kanaal geen enkel Duits vaartuig ontmoette. Geen koppel duikboten viel het transport aan, er verschenen geen motortorpedoboten en zelfs de patrouilleschepen der Duitsers scholen, in verband met het slechte weer, in de Franse havens......

De zee was tevoren schoon geveegd door 250 mijnenvegers en zo naderde de vloot van 5150 schepen, met zes complete aanvalsdivisies - de voorhoede van het Invasie-leger - aan boord, onbemerkt de Franse kust, waarbij ook de omstandigheid meewerkte, dat de Duitse radar-installaties door kort tevoren uitgevoerde g allieerde luchtaanvallen waren ontwricht. Eerst toen, vroeg in de ochtend, de schepen van de geallieerde oorlogsvloten hun ligplaatsen hadden ingenomen en begonnen waren met een moordend bombardement van de kust - het zwaarste scheepsbombardement, ooit uitgevoerd - verschenen de eerste Duitse verkenningsvliegtuigen en kwamen ook eenheden van de Duitse vloot in actie!

Aan land.

Omstreeks half zeven schoven, beschermd door de dichte ochtendnevel, die over de Normandische kust hing, de eerste landingsvaartuigen op het Franse strand. Beschermd door de over hen heen vurende oorlogsschepen en ruim 9000 geallieerde vliegtuigen, die aan de invasie meewerkten, landde nu de ene golf met stoottroepen na de andere op de Normandische kust.

De offers, die deze pioniers brachten, waren zwaar. De strandversperringen waren onvoldoende door de bombardementen vernield, de meeste Duitse batterijen en mitrailleurnesten nog in staat om te schieten. Kazemat na kazemat moest vechtend veroverd worden. Mijnen vergden slachtoffers, amphibie-tanks, waar men op gerekend had, strandden in tankversperringen of werden stuk geschoten. Ook de hoge zeegang eiste vele slachtoffers. Landingsvaartuigen werden door de woeste branding op het strand geslingerd of liepen vol water en zonken. Uitgeput bereikten de soldaten dikwijls het strand, om daar direct in moordende gevechten te worden gewikkeld!

Ondanks al deze moeilijkheden maakte de invasie voortgang. Reeds na enkele uren waren verschillende Duitse versterkingen veroverd of tot zwijgen gebracht en stonden de geallieerden hier en daar in de Normandische kustdorpen. In de Amerikaanse sector van het landingsgebied, op het beroemde Omaha-strand (St. Laurent-sur-mer), duurde het tot diep in de middag, vóór het strand veroverd was. Elders klommen de geallieerde stoottroepen als katten tegen hoge rotswanden op, die de Duitsers voor onbeklimbaar gehouden en daarom onverdedigd gelaten hadden.

Toen de geallieerde staf tegen het einde van de historische dag de balans opmaakte, was het resultaat verheugend. Er waren zware verliezen geleden, maar zij waren beneden de raming gebleven. Overal, waar men troepen aan land had willen brengen, waren zij aan land. De eerste Normandische stadjes waren in geallieerde handen en reeds waren pontonniers bezig met de aanleg van de noodpieren en de kunstmatige havens, waardoor zwaar materieel, munitie en voorraden in het landingshoofd gebracht zouden worden. De plannen voor die dag waren geheel uitgevoerd.

Eilandgebied Curacao

Openbare vergadering van de Eilandsraad van het Eilandgebied Curaçao op Vrijdag, 4 Juni 1954, om 8 uur des namiddags in de vergaderzaal van de Staten van de Nederlandse Antillen.

AGENDA.

1. Goedkeuring Notulen Openbare Raadsvergadering d.d 13 Januari 1954.
2. Ingekomen stukken.
3. Goedkeuring geloofsbrieven van het Raadslid O. R. A. Beaujon.
4. Goedkeuring Verslagen Rapporteurs Afdelingen.
5. Openbare verkoop Landhuis Klein Sta. Martha.
6. Aankoop grond op Matancia voor aanleg bredere verkeerswegen.
7. Verhuur platform en hangars luchthaven.

De wnd. Gezaghebber,
G. C. SPROCKEL.

K.V.P. stuurde gelukwensen naar R.T.C. Nederland

Den Haag. — Op de sluitingsvergadering van de R.T.C. ontving de voorzitter van de conferentie Nederland — Suriname — Nederlandse Antillen het volgende telegram van het Bestuur van de Curaçaose Katholieke Volkspartij.

„K.V.P. Curaçao op Boca San Michiel in groten getale ter Openbare Vergadering bijeen, aanvaardt dankbaar definitieve autonomie Nederlandse Antillen stop Erkent plechtig heilige plichten daaraan verbonden en belooft naleving in onkreukbare trouw tot grootheid van Koninkrijk en Rijksdelen"
(w.g. Bestuur K.V.P.

Kard. Wyszynski ernstig ziek?

Te Londen gaat het gerucht, dat Z. Em. Stephanus kardinaal Wyszynski, die vorig jaar September door de communisten gearresteerd is, aan een ernstige nierziekte lijdt en in verband hiermede overgebracht is naar een klooster bij Gnese. Met uitzondering van een staatsdokter en enkele zusters wordt niemand bij hem toegelaten. Hij staat onder scherpe contrôle van de geheime politie. Als bron van deze geruchten wordt een ondergrondse Poolse organisatie genoemd, die erin geslaagd zou zijn, het bericht naar het Westen over te brengen.

Zestig Canadese militaire vliegtuigen, voornamelijk straaljagers van het type Sabre, zijn na een vlucht via Labrador, Groenland en IJsland in Schotland aangekomen. Zij zijn bestemd voor dienst in Europa.

Wild West in Beieren

Rosstal. — Een bankroet zakenman, gewapend met drie revolvers, heeft twee personen doodgeschoten, toen hij te Rosstal (Beieren) een bank poogde te beroven. Na een wilde jacht, waarbij hij nog verscheidene schoten loste, kon hij worden gearresteerd.

Onderwijsdag was zeer geslaagd

Dag van bezinning op de betekenis van het kind in de school

Geest der materie en de loomheid moeten worden uitgebannen

Oranjestad. Een naar schatting vierhonderd personen namen deel aan de Onderwijsdag, die ook dit maal met een tentoonstelling besloten werd. De tentoonsetlling is van een algemeen standpunt uit bezien niet alleen smaakvol, maar een van de mooiste, die wij hier ooit zagen. Van het standpunt van de onderwijzer en opvoeder is deze tentoonstelling een van de meest leerzame. De bijeenkomst in het de Veer Theater werd bijgewoond door de Eerw. Pater B. L. Oeverhaus O.P., Eerw. Frere Directeur Fr. Vincentius, Schoolopziener de heer G. Kok, en het bijna voltallige onderwijsgilde o.w. zeer vele Eerw. Zusters en Frères.

De heer J.G. v.d. Bergh opende de bijeenkomst en gaf daarop het woord aan de heer E. Vernooij als voorzitter van Sint Thomas, die in naam van de Bond allen hartelijk welkom heette. Hij hoopte dat de Onderwijsdag op Aruba een traditie zou worden.

De dag was reeds begonnen met een gezongen H. Mis in de Parochiekerk te Oranjestad en de verdere taak van de aanwezigen bestond voor deze dag in hoofdzaak in luisteren. Dit is niet altijd even gemakkelijk, doch de onderwerpen waren van zóveel interesse, dat het geheel toch erg mee viel. De heer v.d. Bergh was als het ware de „centrale", vanwaar alles uit ging. Een bijzonder woord van lof komt hem dubbel en dwars toe en er zullen maar weinigen zijn die de omvang van de zware taak, welke hij op zijn schouders genomen had, geheel hebben kunnen overzien. Geen wonder dat hij, toen hij na de heer Vernooij het woord nam, op de enorme moeilijkheden wees en hij zelfs in overweging genomen had de Onderwijsdag niet te laten doorgaan. Doch, gelukkig, zelfs voor deze bovenmenselijke taak ging de heer v.d. Bergh niet op zij. Spreker las een brief voor van de Mrg. A. v.d. Veen Zeppenfeldt, waarin hij zijn spijt betuigde zelf niet aanwezig te kunnen zijn. De wd. Inspecteur van het Onderwijs, de heer van Asch, betuigde zijn spijt wegens ziekte verhinderd te zijn, doch had de heer Gerrit Kok als zijn vertegenwoordiger aangewezen. Ten slotte was er gisteravond nog een telegram binnengekomen van landsminister J.R. Arends, dat hij wegens werkzaamheden elders niet aanwezig kon zijn.

De bed-plassers

Dr. Groenhart begon zijn causerie met te zeggen dat hij hoopte niet te droog te zijn voor zulk een vochtig onderwerp. Spr. had lange tijd een studie gemaakt van de urenesis en een proefschrift over dit onderwerp geschreven. De behandeling loopt sterk uiteen en was voor hem daarom een bijzonder interessant deel van zijn studie. Beneden de vier jaar achtte de medicus het geen ziekteverschijnsel, althans het is gedurende die leeftijd niet te bepalen. Hij onderzocht 1250 gevallen van personen tussen de 4 en de 20 jaar en als resultaat kwamen er 23.6% bedplassers. Spreker weidde uitvoerig uit over de geneeswijze en gaf vele cijfers op, die aantoonden dat het percentage tamelijk hoog was van hen, die aan urenesis lijden. Door training kan echter veel bereikt worden en de aanwezige leerkrachten zouden met hun geestelijk overwicht veel hulp kunnen geven.

De heer v.d. Bergh dankt de geachte spreker en leest een zojuist binnengekomen bericht voor van de Eerw. Fr. Franciscus, die in retraite is en daarom de bijeenkomst niet kan bijwonen. Vervolgens wordt de heer G. Kok, schoolopziener en tevens vertegenwoordiger van de inspecteur onderwijs, verzocht enkele woorden te spreken.

Rede v.d. heer Kok

Spreker zegt dat hij gaarne voldoet aan de opdracht van de wd. inspecteur om een enkel woord te spreken, daar het niet vaak voorkomt, dat er een zo groot aantal opvoeders en opvoedsters tezamen zijn. In de eerste plaats dankt hij de initiatiefnemers en wenst hen van harte geluk met het grote succes van deze dag. Hij wijst op de vele factoren, die er toe kunnen leiden, dat de leiding verslapt, z.a temperatuur, waardoor men zich loom voelt, de invloed van het materialisme e.d. Alle dode dingen zijn aanwezig en noemt vervolgens de ruime schoollokalen, de modernste leermiddelen enz. De geest die leeft moet U er zelf inbrengen. Indien er geen contact is tussen het hoofd van de school en de leerkrachten, dan is er iets mis. Spreker doet een beroep op de aanwezigen om het dode te bezielen en zo het Arubaanse kind tot mens te vormen, want wij zijn naar de gelijkenis naar Godsbeeld geschapen.

De heer Sterk, Voorzitter van de Dierenbescherming op Curacao, is de volgende spreker. Spr. verhaalt de historie van de Curaçaose Dierenbescherming, hóe men daar in het begin ook al met vele moeilijkheden te kampen heeft gehad, doch dat thans, dank zij de grote steun die men ontvangt van de zijde van de handel, de vereniging nu goede vorderingen maakt. Spreker propagandeert de herleving van de Arubaanse Vereniging voor Dierenbescherming en hoopt dat men van deze gelegenheid gebruik zal maken zich in grote getale op te geven als lid of donateur.

Na de pauze zien wij dat de wd. Gezaghebber, de heer F. de P. Wever, zich onder de aanwezigen heeft gevoegd, in gezelschap van de heer L. C.M. Kerstens, eilandsecretaris en de vd. gedeputeerde de heer Th. Figaroa. Op uitnodiging van de heer v.d. Bergh antwoord de wd. Gezaghebber dat het hem een groot genoegen deed te zien dat de Onderwijsdag op Aruba thans voor de tweede maal gehouden wordt. Hij heeft de organisatie met veel belangstelling gevolgd en is overtuigd van het grote nut van zulk een dag. Spr. heeft grote bewondering voor de organisatoren, die met opoffering van veel vrije tijd dit alles tot stand wisten te brengen. Hij is tevens dankbaar voor het gedane werk en spreekt de hoop uit dat men er mee door zal gaan en de thans afwezigen de volgende maal aanwezigen zullen zijn. Het speet hem dat tot dusverre geen financiele steun gegeven kon worden, doch wel kon hij verklappen dat het Bestuurscollege besloten heeft in de toekomst deze financiele steun niet te onthouden; dit wil men niet alleen in woorden uitdrukken, doch in daden tonen. Een donderend applaus volgde op deze woorden.

Het was nu de tijd voor de heer v.d. Bergh om zijn lezing te houden over het onderwerp: „Biologie in de school". Op deze rede komen wij in verband met de vele interessante facetten, die door spr. werden aangehaald, morgen uitvoerig terug, zodat wij hiermede willen volstaan.

Als laatste spreker beklom drs. de Jong van Curaçao het podium, die een zeer interessant betoog hield over: De studie van het gedrag bij dieren. Vooral de theorie van geluidstrillingen en bewegingen bij de vissen hielden de aandacht van de aanwezigen sterk gespannen.

De heer Vernooij dankt alle aanwezigen voor hun aanwezigheid en aandacht en spreekt zijn bijzondere dank uit voor de directie van het De Veer Theater, die welwillend het theater gratis ter beschikking heeft gesteld.

Tentoonstelling

Des middags om half vier werd de tentoonstelling in de Soc. Bolivariana geopend door de wd. Gezaghebber. Het was de wd. Gezaghebber een genoegen deze kleine plechtigheid van het openen van deze tentoonstelling te mogen vervullen en zag in deze tentoonstelling een belangrijk werk, dat van veel kan zijn. Mej. Pascuala Maduro overhandigde de schaar en de heer Wever knipt het lint door, waarmede de expositie officieel geopend was. Wat wij er zagen overtrof onze stoutste verwachtingen. De patio werd omgetoverd tot een lusthof. Mooie planten, waartussen schelpen en gekleurde lampen en andere versierselen maakten de grote zaal onherkenbaar. Drie zijden worden ingenomen door verschillende stands, waarvan die van boeken betreffende biologie, plant- en dierkunde de grootste plaats innemen. Tussen de boeken vindt men telkens toepasselijke wenken en gezegden. Het was vooral de Openbare Bibliotheek, die met een buitengewone collectie boeken, waarvan sommige van grote historische waarde, tevoorschijn kwam. De hand van de meester was hier duidelijk te herkennen. Met deze conclusie doen wij niemand tekort.

De fauna en flora van Aruba kon men er bijna in het geheel vinden. Slangen en duizendpoten op sterkwater, konijnen, vogels en allerlei planten en vruchten. De beide kleine zalen zijn ook geheel bezet. In een er van vindt men stands van de St. Anna en St. Aloysiusschool op de Noord, een van Botica Aruba over vitaminen, van de Aloë Plant, van de Lago High School, van de Dierenbescheming om maar een aantal op te noemen Of het er bij hoort weten wij niet, maar wij zagen zelfs een waarzegster voor een tafeltje, waarop verschillende kruiden, koffiedik, kaarten, een doodshoofd en een opgezette uil. Bij nader inzien bleek de waarzegster een pop te zijn. Nu was het ons al opgevallen dat er een geur in het gebouw hing van heerlijke vers getrokken koffie. Toen wij langs de stand van het Landbouw Proefstation gingen naar de andere kleine zaal werd het raadsel opgelost. Aruba Agencies schonk heerlijke Monarch koffie en tracteerde bezoekers op deze kostelijke drank. Bovendien werden nog Verkade-biscuits aangeboden. De koffie was zo verrukkelijk dat menigeen terugging voor een tweede kop.

Des avonds vond er nog een filmvoorstelling plaats in het Cultureel Centrum van films, die direct of indirect met biologie te maken hadden. De voorstelling was druk bezocht.

Zien wij terug op deze dag, het moge er een vermoeiende zijn geweest, dan kunnen wij niet dan de grootste bewondering en respect hebben voor hen die deze organisatie in handen hadden. In die uren ZIEN men de band die allen bindt en, helaas, door velen verwaarloosd wordt. De opvoeding van het Arubaanse kind, daaraan behoren wij allen mede te werken, niet slechts om den brode, doch om Gods Wil.

Fokker S-14 in nieuwe gedaante

In het afgelopen jaar heeft de Nato haar keus bepaald voor een standaardlesvliegtuig voor de eerste opleiding van vliegers op straalvliegtuigen. Het Fokker-vliegtuig S-14, uitgerust met Rolls Royce „Derwent"-straalmotoren, dat meedong, heeft daarbij het onderspit moeten delven tegen de Franse Fouga „Magister". Dit jaar zal een groep deskundigen van de Nato advies uitbrengen voor de keuze van een lesvliegtuig voor de voortgezette opleiding van straaljagerpiloten. In verband hiermee heeft de Fokkerfabriek in opdracht van het Nederlands Instituut voor Vliegtuigenontwikkeling een aantal wijzigingen in het prototype aangebracht, waarvan de voornaamste is de vervanging van de „Derwent"-straalmotor door de aanzienlijk sterkere Rolls-Royce „Nene"-straalmotor.

Men verwacht dat de S-14 in zijn nieuwe gedaante een goede kans maakt. De proefnemingen met de gewijzigde machine duren nog voort, maar de eerste resultaten zijn veelbelovend, zo wordt in het jaarverslag van het Nederlands Instituut voor Vliegtuigontwikkeling meegedeeld.

SURINAME

Een landsminister gaat op reis

Paramaribo. — Dezer dagen vertrok minister Ensberg naar Jamaica, om zich aan te sluiten bij de Statendelegatie. Er blijven dus over drie ministers die geen quorum kunnen vormen. Dit is geen punt van overweging. Het maken van snoepreizen, dat is de hoofdzaak, aldus lezen wij in „Suriname", die verder schrijft:

Intussen wordt met vertoon dwazer en dwazer. Terwijl de belasting naarstig voor de penningen zorgt, zien we aan de andere kant een verkwisting, die grenzeloos schijnt te wezen. Spottend merkte iemand op dat elke vergadering van de ministerraad ons op honderdduizend aan niet productieve uitgaven, komt te staan. Het behoeft geen honderdduizend te zijn, doch veel hiervan zal het niet verschillen wanneer wij nagaan hoe met het geld gesmeten wordt. Het schijnt een wedijver te zijn wie het grootste stuk van de taart opeist en ook krijgt. Conferentieleden krijgen ƒ 500 per hoofd voor uitrustingskosten plus N ƒ 75 per dag. Statenleden, die Caraibische landen bezoeken ontvangen voor uitrusting en daggeld bedragen die afgezien van het nut van dit uitstapje, vloeken tegen een richtig financieel beheer.

Suriname's trotse stromen. Suriname heerlijk land!, aldus Suriname".

Surinamer gaat kijken in Brazilië

Het elftal van Paisandu heeft de Surinaamse voetballer Letterboom meegenomen.

Letterboom is 19 j. oud en speelt pas 10 maanden in de eerste klas (midvoor Transvaal. Hij werd in een wedstrijd op het Jeugdcentrum door de Brazilianen ontdekt.

Voorlopig heeft hij geen contracten getekend. Bevalt het hem in het buitenland, dan keert hij niet terug. Anders heeft hij een retourbiljet op zak.

WEST-END

7 en 9 p.m. *„Nocturno de Paris"*

CINELANDIA

7 en 9 p.m. *„Acuerdate de vivir"*

ROXY

7 en 9 p.m. *„Neron y popea"*

SUFFISANT THEATER

„Gevoveva de Brabante"

CHOBOLOBO:

Vergadering van de Curaçaose Dierenbescherming 20.00 uur.

APOTHEKEN

De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door *Botica Excelsior*, Herenstr. 4, tel. 2004 en *Botica Coromoto*, Breedestraat. 125 (O.), tel. 3241.

WIT GELE KRUIS

De nachtdienst wordt waargenomen door Zuster Henriquez-Con, Sta. Rosaweg 155, tel. 5006.

CUROM (416,6 m)

17.30 Op avontuur in de muziek
17.50 Gramophoonplaten.
18.05 Cumpleanos Feliz
18.15 Dinermuziek
18.45 Nieuws
18.55 Voor het slapen gaan.
19.00 Boletin di noticia.
19.30 Wat de handel biedt,
20.30 Philip's „Happy Family"
21.00 Lluvia Musical
21.30 Nederland, zoals het reilt en zeilt
21.45 Dansmuziek
22.15 Nieuws en sluiting.

HOYER (5.25 m)

19.00 Met de jarigen in de lucht.
19.10 Voor de Ouden van dagen en gebrekkige kinderen
19.30 Hoorspel „El Gato"
19.45 Week-end films
19.50 Gevarieerd muziek,
20.10 Gevarieerd programma
20.20 Dansmuziek,
21.00 Dansmuziek.
22.00 Sluiting.

KELKBOOM (5.50 m)

17.30 Opening
17.33 Muziek
18.00 Charlie Kunz Piano Medly.
18.15 Muziek
18.25 Voor de jarigen
18.30 Dinermuziek
19.00 Muziek
19.45 Nieuws
20.00 Muziek
20.30 Klassieke Muziek
21.30 Sluiting.

P.C.J. (31.28 en 49.79 m)

18.37 Zendingsrubriek.
19.02 Nieuws
19.17 Platennieuws uit Amerika
19.30 Nederlandse Kroniek
19.40 Muziek voor en door de jeugd
20.00 Voor de vrouw.
20.10 Intermezzo.
20.16 Persoverzicht.
20.23 Voor de West: met o.m. Zuid-Amerika in het nieuws
20.55 Avondgebed: Pater L. Verhagen O.E.S.A.
20.58 Sluiting.

A.V.R.O.S. (19 m)

17.00 Voor onze kinderen
17.15 Amusements-programma.
17.45 Voor de jarigen op de Antillen
18.00 Verzoekprogramma
18.30 Voor de gedetineerden
18.45 Nieuws en Lotex.
19.00 Programma v.d. Surinaamse Islamietische vereniging en de Sunnat Wal Jamaat.
19.45 Radio Volks Universiteit,
20.00 Advertenties
20.15 De Basin Street Boys
20.45 Nieuws
21.00 Sluiting.

(Buiten verantwoordelijkheid v.d. Red.)

Behoud vacantie-huisjes een groot belang

Onder de groene cocospalmen welke langs de kust ter hoogte van de Palm Beach en de Aruba Country Club staan te pronken, ligt aan de verharde weg welke langs de Ecury plantage naar de kust leidt een stukje plantage dat in de loop der jaren de naam kreeg van „POVA BAAI".

Op dit stukje grond, dat enige jaren geleden aan de Politie Ontspanningsvereniging in gebruik werd gegeven voor een z.g. recreatiecentrum van onze politiemensen, werd met eigen middelen en hulp van Arubaanse ingezetenen, die van oordeel waren dat een geschikte recreatie voor onze politie van het grootste nut zou kunnen zijn en met medewerking van de Arubaanse autoriteiten, een tweetal rust en vacantiehuisjes gebouwd, dat aan het politiepersoneel gelegenheid bood om eens per jaar hun vrijstelling van dienst op een rustige plaats door te kunnen brengen en voorts aan hen die om gezondheidsredenen rust nodig hebben de gelegenheid daartoe te geven. Dat een en ander voor onze politiemannen, die dag en nacht klaar staan de gemeenschap te dienen en dikwijls een zware taak moeten verrichten, van zeer groot belang geacht moet worden, spreekt voor zich zelf.

Voorts is deze baai door onze politiemannen ingericht als recreatiecentrum, alwaar aan diegene, die in hun vrije tijd een goede recreatie zoeken, deze kunnen vinden. De Politie Ontspanningsvereniging Aruba, welke ten doel heeft aan het Politie personeel een goede en geschikte recreatie te geven, heeft jaar na jaar al de haar beschikbare middelen aangewend om van het ontspannings centrum en de rust en vacantiehuisjes zo goed mogelijk te beheren en te onderhouden.

Dat een goede recreatie de politiedienst ook ten goede komt spreekt voor zich zelf. Over de gehele wereld heeft men het belang van de ontspanning van het personeel in gezien. Niet slechts van het Politie-personeel, maar van alle werknemers die in grote getale bij een of andere grote werkgever werken. Zo werd de laatste jaren ook in de Nederlandse Antillen door de grote werkgevers, Lago, CPIM Arend Petroleum Maatschappij enz. steeds op grotere schaal aandacht aan de recreatie van het personeel geschonken. Recreatiecentra werden aangelegd en aan de werknemers werd steeds meer op grotere schaal de zo belangrijke recreatie gegeven. Daar het voor onze Politie ook van groot belang is een recreatie-centrum te hebben, zo spreken wij de hoop uit, dat de geruchten welke thans de ronde doen, als zou de Politie haar ontspanningscentrum moeten missen, op loos alarm zullen berusten, zodat in het uiteindelijke algemene belang, de Politie haar recreatiecentrum zal mogen behouden.

T.

Mijnheer de Redacteur:

In Uw voortreffelijk geredigeerd blad van gisteren werd mijn aandacht getrokken door een RTC-artikel, waarin de heer J. Isa, vertegenwoordiger van de DP, met betrekking tot schijnbaar hangende moeilijkheden ten aanzien van de positie van de PG, verklaarde, dat het noemen van „La Prensa" een poging zou zijn om de DP de schuld van „troubles" te geven.

Dit verklaart veel en niets. Want wat is het geval?

In de „La Prensa" is, naar ik lees, een artikel verschenen, waarin gemeld werd, dat er moeilijkheden zijn ontstaan in de delegatie m.b.t. de positie van de P.G. Bedoeld artikel heeft naar mijn weten in geen enkel andere krant gestaan, zodat het vermoeden voor de hand ligt, dat dit artikel, op zijn zachtst geformuleerd, geïnspireerd moet zijn door de vertegenwoordigers van de DP, die in hùn „La Prensa" zo goed de weg weten.

Het doet op zijn zachtst gezegd toch wel vreemd aan de vertegenwoordiger van de DP te horen verklaren, dat van „bepaalde zijde" nog steeds pogingen in het werk worden gesteld om de RTC in de war te sturen, waarbij het noemen van „La Prensa" een afleidingsmanoeuvre zou betekenen om de DP de schuld van de troubles te geven.

Tenslotte heeft „La Prensa" gewaagd van moeilijkheden en meningsverschillen. Daarom is het juist zo merkwaardig te zien en te lezen, dat des heren Isa's verwijt aan die bepaalde groepen, die coûte que coûte troubles willen hebben, gezocht dienen te worden in de „La Prensa-kringen", in casu in DP-kringen.

Met dank voor de plaatsing,

Fr. P.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:

Telegram Afdeling:
Kantoor open van 05.30 — 01.30 tel. 2307
van 01.30 — 05.30 J. N. F. Jung tel. 3209

Personeel afdeling.
Van heden 12.00 t.m. Zaterdag 5 Juni 12.00 S. H. Tiesma, Troepiaalweg 19, J. D. tel. 4445.
B. g.g. nadere inlichtingen tel. 2400

Materialen Afdeling:
C. P. Riegman Tjerk Hiddeslaan No. 12 tel. 2265.

C. S. M.

Rederij:
P. W. K. Zuiderent tel. 2950
b. g. g. tel. 2843 — 44

Scheepsagentschap:
08.00 — 23.00 kantoor tel. 2458 — 2551
Van 18.00 — 19.00 en van 23.00 — 08.00 E v. d. Werf tel. 3101

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
Van 1.00 — 7.30 P. Roest tel. 3146

ASIENTO-THEATER
„The Village".
Geen kinderen beneden 16 jaar.